

Druk nr 1048
Warszawa, 24 października 2002 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-217-02

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy o broni i amunicji** wraz z projektami podstawowych aktów wykonawczych.

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia.....2002 r.

o zmianie ustawy o broni i amunicji.

Art. 1. W ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz.U. Nr 53, poz. 549, z 2001 r. Nr 27, poz. 298 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 po wyrazie „nabywania,” dodaje się wyraz „rejestracji,”;
- 2) w art. 5 w ust. 2 po wyrazie „zamkowa” dodaje się wyrazy „oraz bęben naboju.”;
- 3) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. 1. Broń palna może zostać pozbawiona w sposób trwały cech użytkowych przez uprawnioną jednostkę w oparciu o specyfikację techniczną określającą szczegółowo sposób pozbawiania cech użytkowych danego rodzaju, typu i modelu broni, wydaną przez uprawnioną jednostkę i zatwierdzoną przez uprawnioną jednostkę do potwierdzania pozbawienia broni palnej cech użytkowych, zwaną dalej „specyfikacją techniczną”.

2. Przez pozbawienie broni palnej w sposób trwały cech użytkowych, zwane dalej „pozbawieniem cech użytkowych”, rozumie się pozbawienie cech użytkowych wszystkich istotnych części broni palnej w taki sposób, że w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, nie jest ona zdolna do wystrzelenia pocisku lub substancji z lufy albo elementu ją zastępującego oraz do wywołania efektu wizualnego lub akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie jest możliwe.
3. Uprawnionymi jednostkami do pozbawiania cech użytkowych są podmioty wykonujące działalność

gospodarczą w zakresie wytwarzania broni, w rozumieniu ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz.U. Nr 67, poz. 679 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007).

4. Uprawniona jednostka potwierdza pozbawienie cech użytkowych po dokonaniu pozytywnej oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną. Potwierdzenie pozbawienia cech użytkowych odnotowuje się w ewidencji broni palnej pozbawionej cech użytkowych, prowadzonej przez tę jednostkę.
5. Broń palną pozbawioną cech użytkowych oznakowuje się w sposób wskazujący, że została ona pozbawiona tych cech.
6. Wydanie specyfikacji technicznej, pozbawienie cech użytkowych oraz dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną jest odpłatne.
7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) tryb potwierdzania pozbawienia cech użytkowych i sposób znakowania broni pozbawionej cech użytkowych oraz zakres informacji umieszczanych w ewidencji, o której mowa w ust. 4,
 - 2) uprawnione jednostki do:
 - a) wydawania specyfikacji technicznych,
 - b) potwierdzania pozbawienia cech użytkowych oraz zatwierdzania specyfikacji technicznej,
 - 3) sposób postępowania z bronią palną przekazaną do pozbawienia cech użytkowych, opracowania

specyfikacji technicznej oraz potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych przez uprawnione jednostki do:

- a) pozbawiania cech użytkowych,
 - b) wydawania specyfikacji technicznych,
 - c) potwierdzania pozbawienia cech użytkowych,
- 4) stawki odpłatności za wydanie specyfikacji technicznej i dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, mając na względzie wymogi bezpieczeństwa i określając:
- 1) tryb potwierdzania pozbawienia cech użytkowych i sposób znakowania broni pozbawionej cech użytkowych oraz zakres informacji umieszczanych w ewidencji, o której mowa w ust. 4:
 - a) wprowadzi wymóg przedstawienia jednostce uprawnionej do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych dokumentu wystawionego przez jednostkę uprawnioną do pozbawiania cech użytkowych stwierdzającego, że broń palna została pozbawiona cech użytkowych zgodnie ze specyfikacją techniczną,
 - b) może wprowadzić odrębny tryb potwierdzania pozbawienia cech użytkowych w odniesieniu do pojedynczych egzemplarzy broni palnej oraz partii tej broni,
 - c) ustali wymagania, jakim powinno odpowiadać oznakowanie umieszczone na broni palnej pozbawionej cech użytkowych, w szczególności w zakresie możliwości identyfikacji jednostki uprawnionej do

potwierdzania pozbawienia cech użytkowych oraz egzemplarza broni,

- d) uwzględni konieczność umieszczenia w ewidencji, o której mowa w ust. 4, informacji jednoznacznie identyfikujących dany egzemplarz broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz uprawnioną jednostkę, która pozbawiła tę broń cech użytkowych,
- 2) uprawnione jednostki do wydawania specyfikacji technicznych – wskaże rodzaje broni palnej, w zakresie których dana jednostka będzie właściwa do wydawania specyfikacji technicznej, z uwzględnieniem posiadanego przez tę jednostkę wyposażenia badawczego i doświadczenia w zakresie dotyczącym właściwego rodzaju broni, w taki sposób aby do wydawania specyfikacji technicznej do danego rodzaju, typu i modelu broni była uprawniona jedna jednostka,
 - 3) uprawnione jednostki do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych oraz zatwierdzania specyfikacji technicznej co do sposobów pozbawiania cech użytkowych broni palnej danego rodzaju, typu i modelu – wskaże rodzaje, typy i modele broni palnej, w zakresie których dana jednostka będzie właściwa, uwzględniając warunki w zakresie wyposażenia technicznego tej jednostki pozwalające stwierdzić czy pozbawienie broni cech użytkowych nastąpiło zgodnie ze specyfikacją techniczną oraz w zakresie kwalifikacji osób wykonujących czynności związane bezpośrednio z potwierdzaniem pozbawienia cech użytkowych,
 - 4) sposób postępowania z bronią palną przekazaną do pozbawienia cech użytkowych, opracowania specyfikacji technicznej oraz potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych przez uprawnione jednostki

do: pozbawiania broni palnej cech użytkowych, wydawania specyfikacji technicznych oraz potwierdzania pozbawienia cech użytkowych – uwzględni specyfikę podejmowanych w tych jednostkach czynności oraz taką organizację tych czynności, w tym przechowywania broni palnej, aby dostęp do broni palnej był ograniczony wyłącznie do osób bezpośrednio wykonujących te czynności,

- 5) stawki odpłatności za wydanie specyfikacji technicznej oraz dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną - uwzględni przeciętne koszty badań i czynności związanych z wydaniem specyfikacji technicznej dotyczącej danego rodzaju, typu i modelu broni palnej oraz dokonaniem oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną, włącznie z kosztem znakowania broni.”;
- 4) w art. 7 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:
- „2. W rozumieniu ustawy bronią palną sygnałową jest urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, jest zdolne do wystrzelenia z lufy lub elementu ją zastępującego ładunku pirotechnicznego celem wywołania efektu wizualnego lub akustycznego.
 3. W rozumieniu ustawy bronią palną alarmową jest urządzenie wielokrotnego użycia, które w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, wywołuje efekt akustyczny, a jego konstrukcja wyklucza możliwość wystrzelenia pocisku.”;
- 5) w art. 8 skreśla się wyraz „gwintowanej”;
- 6) po art. 8 dodaje się art. 8a w brzmieniu:

- „Art. 8a. Komendant Główny Policji informuje właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej o rodzajach broni palnej, której:
- 1) posiadanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia,
 - 2) przywóz na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest możliwy na podstawie zaświadczenia konsula Rzeczypospolitej Polskiej.”;
- 7) w art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Miotacze gazu obezwładniającego oraz narzędzia i urządzenia, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 3 i 4, można posiadać na podstawie pozwolenia na broń wydanego przez właściwego ze względu na miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendanta powiatowego Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – na podstawie pozwolenia wydanego przez właściwy organ wojskowy.”;
- 8) w art. 10 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
- „4a. Ilekroć w przepisach ustawy jest mowa o noszeniu broni, należy przez to rozumieć każdy sposób przemieszczania broni.”;
- 9) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:
- „Art. 10a. 1. Na wniosek osoby posiadającej pozwolenie na broń palną właściwy organ Policji wydaje Europejską kartę broni palnej. Osoba, której wydano Europejską kartę broni palnej jest obowiązana posiadać ją przy sobie w każdym przypadku korzystania z broni palnej.
2. Europejską kartę broni palnej wydaje się na okres do 5 lat.
 3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2, ważność Europejskiej karty broni palnej może być przedłużona na kolejny okres.
 4. W przypadku cofnięcia pozwolenia na broń Europejska karta broni palnej traci ważność i podlega zwrotowi organowi, który ją wydał.

5. W Europejskiej karcie broni palnej zamieszcza się informacje o:
 - 1) tożsamości osoby posiadającej broń palną, w tym:
 - a) nazwisko i imię,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) adres zamieszkania,
 - 2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej, określonej w przepisach wydanych na podstawie ust. 8 pkt 1,
 - 3) okresie ważności Europejskiej karty broni palnej,
 - 4) celu lub warunkach pozwolenia, o których mowa w art. 10 ust. 3 i 4,
 - 5) utracie broni palnej,
 - 6) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określonej w Europejskiej karcie broni palnej, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia.
6. Europejska karta broni palnej może zawierać także informacje o:
 - 1) przewozie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozie z zagranicy i wywozie za granicę broni palnej oraz zaświadczeniach i zgodach, o których mowa w art. 34, art. 37 ust. 1 i art. 38, jak również wpisy właściwych władz innych państw Unii Europejskiej dotyczące zezwoleń na wwóz na terytorium tych państw lub przewóz przez ich terytorium broni palnej,
 - 2) warunkach przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni palnej.

7. Wpisów do Europejskiej karty broni palnej dokonuje właściwy organ Policji, a w wyznaczonym do tego miejscu i zakresie – właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej.
8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) rodzaje broni palnej odpowiadające kategoriom broni palnej określonym w przepisach o kontroli nabywania i posiadania broni, wydanych przez właściwy organ międzynarodowy, uwzględniając klasyfikację określoną w tych przepisach,
 - 2) wzór Europejskiej karty broni palnej, spełniający wymogi, o których mowa w ust. 5 i 6.”;
- 10) w art. 11:
 - a) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) dysponowania bronią przekazaną w celu pozbawienia lub potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych,”
 - b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) używania broni palnej sygnałowej i alarmowej do celów wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz przez osoby uprawnione do sygnalizacji zawodnikom rozpoczęcia konkurencji sportowej w trakcie zawodów sportowych, jeżeli wymaga ona takiej sygnalizacji,”
 - c) dodaje się pkt 9 i 10 w brzmieniu:

„9) posiadania broni palnej pozbawionej cech użytkowych,
10) posiadania broni pneumatycznej.”;
- 11) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. 1. Nabywca broni jest obowiązany zarejestrować ją w ciągu 5 dni. Obowiązek rejestracji nie dotyczy broni, o której mowa w art. 11 pkt 1 – 3a i pkt 5 – 7.

2. Rejestracji dokonuje się na podstawie dowodu nabycia broni, a w przypadku broni palnej pozbawionej cech użytkowych – dodatkowo po przedstawieniu potwierdzenia pozbawienia broni palnej cech użytkowych.
3. Rejestracji broni:
 - 1) wymagającej pozwolenia na broń dokonuje właściwy organ Policji,
 - 2) palnej pozbawionej cech użytkowych dokonuje właściwy ze względu na miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendant wojewódzki Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – właściwy organ wojskowy,
 - 3) pneumatycznej dokonuje właściwy ze względu na miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby lub siedzibę zainteresowanego podmiotu komendant powiatowy Policji, a w przypadku żołnierzy zawodowych – właściwy organ wojskowy.
4. Zarejestrowanie broni wymagającej pozwolenia potwierdza się w legitymacji posiadacza broni albo w świadectwie broni.
5. Zarejestrowanie broni palnej pozbawionej cech użytkowych oraz broni pneumatycznej potwierdza się w karcie rejestracyjnej broni, która jest wydawana posiadaczowi broni.
6. Zarejestrowanie broni palnej pozbawionej cech użytkowych nie może nastąpić na rzecz osoby, która nie ma ukończonych 18 lat.
7. Broń pneumatyczna nie może być zarejestrowana na rzecz osoby, która:
 - 1) nie ma ukończonych 18 lat,

- 2) nie przedstawi:
 - a) orzeczeń, o których mowa w art. 15 ust. 3,
 - b) informacji z Krajowego Rejestru Karnego stwierdzającej, że nie była ona skazana prawomocnym orzeczeniem sądu za przestępstwo z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej.

- 8. W przypadku niespełnienia wymogów, o których mowa w ust. 6 lub 7, właściwy organ wydaje decyzję o odmowie zarejestrowania broni palnej pozbawionej cech użytkowych albo broni pneumatycznej.

- 9. W przypadku wydania decyzji o odmowie zarejestrowania broni palnej pozbawionej cech użytkowych albo broni pneumatycznej Policja może przejąć tę broń, za pokwitowaniem, do depozytu. Koszty związane z deponowaniem broni ponosi osoba zgłaszająca broń do rejestracji. Przepis art. 23 ust. 3 stosuje się odpowiednio.”

- 12) w art. 14 wyrazy „lub świadectwa broni” zastępuje się wyrazami „albo na podstawie świadectwa broni i pisemnego zamówienia podmiotu uprawnionego do nabycia amunicji”,

- 13) w art. 15:
 - c) w ust. 3 po wyrazie „broń” dodaje się wyrazy „lub zgłasza do rejestracji broń pneumatyczną”,
 - d) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Minister właściwy do spraw zdrowia, w celu uniemożliwienia wydania pozwolenia na broń osobom nie dającym rękojmi bezpiecznego posługiwania się bronią, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz stanów chorobowych i zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4,

wykluczających możliwość wydania pozwolenia na broń.”,

14) w art. 18 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub substancji psychotropowych albo podobnie działającego środka.”;

15) w art. 22 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Za wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, uważa się także pozbawienie broni palnej cech użytkowych.”;

16) w art. 26 po wyrazie „broń” dodaje się wyrazy „lub posiadająca broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń”;

17) w art. 27:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komendant Główny Policji, z zastrzeżeniem ust. 3, prowadzi rejestr zawierający:

1) dane osobowe osób:

e) posiadających pozwolenie na broń,

f) dopuszczonych do posiadania broni, posiadających legitymację osoby dopuszczonej do posiadania broni,

g) ubiegających się o pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni,

h) posiadających kartę rejestracyjną broni,

2) dane dotyczące podmiotów, o których mowa w art. 29 ust. 1,

3) urzędowe informacje i opinie o tych osobach i podmiotach sporządzone w związku ze sprawami pozwoleń na broń,

- 4) określenie liczby posiadanych przez te osoby lub podmioty egzemplarzy broni, oraz jej rodzaju i cech identyfikacyjnych.”
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Dane osobowe, o których mowa w ust. 2 pkt 1, obejmują:
- 1) imię i nazwisko,
 - 2) imię ojca i matki,
 - 3) miejsce i datę urodzenia,
 - 4) adres zamieszkania,
 - 5) numer ewidencyjny Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL).”;
- 18) w art. 29 w ust. 1 w pkt 6 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
- „7) podmiotom, którym broń jest niezbędna w celach wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz sygnalizacji zawodnikom rozpoczęcia konkurencji sportowej w trakcie zawodów sportowych.”;
- 19) w art. 31 w ust. 1:
- i) po wyrazach „posiadania broni” wyraz „oraz” zastępuje się wyrazem „i”,
 - j) po wyrazach „świadczenia broni” dodaje się wyrazy „oraz karty rejestracyjnej broni”;
- 20) w art. 42 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, będących obywatelami Unii Europejskiej może nastąpić także na podstawie Europejskiej karty broni palnej, wydanej przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli broń ta jest wpisana do Europejskiej karty broni palnej i cudzoziemiec jest w stanie uzasadnić powód swojej podróży z bronią. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się.”;
- 21) w art. 43:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wydanie cudzoziemcowi broni z depozytu policyjnego następuje wraz z wydaniem zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, po podaniu przez cudzoziemca:

- 1) nazwiska lub nazwy oraz adresu zbywającego broń cudzoziemcowi,
- 2) adresu, pod który broń ma być wysłana bądź przetransportowana,
- 3) informacji umożliwiających identyfikację broni, w szczególności: rodzaj i typ broni, jej markę, kaliber, numer fabryczny,
- 4) środka transportu, którym broń będzie przemieszczana za granicę,
- 5) planowanych dat wywozu broni za granicę oraz przybycia z bronią do miejsca przeznaczenia za granicą.”

b) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Komendant wojewódzki Policji niezwłocznie zawiadamia Komendanta Głównego Policji o nabyciu broni przez cudzoziemca oraz o wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w ust. 5, przekazując dane zawarte w upoważnieniu, o którym mowa w ust. 1, oraz dane wymienione w ust. 6. Komendant Główny Policji niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, oraz państwa przez terytorium którego odbywać się będzie przewóz broni, a w przypadku gdy takie władze nie zostały wskazane – konsulów tych państw, o nabyciu broni przez cudzoziemca i zamiarze jej wywozu, przekazując informacje w tym zakresie.

c) dodaje się ust. 11 i 12 w brzmieniu:

„11. Komendant Główny Policji prowadzi rejestr zawierający:

- 1) dane osobowe cudzoziemców, o których mowa w art. 39 ust. 1, art. 40, art. 42 ust. 1 i 2 i art. 43 ust. 1, obejmujące:
 - a) nazwisko i imię,
 - b) miejsce i datę urodzenia,
 - c) adres zamieszkania,
 - d) obywatelstwo,
- 2) informacje urzędowe o terminowych pozwoleniach na broń, zaświadczeniach, zatrzymaniu broni i złożeniu jej do depozytu oraz inne informacje o przewozie przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozie z zagranicy i wywozie za granicę broni palnej przez cudzoziemców, wraz z danymi wymienionymi w ust. 6,
- 3) rodzaj i numer dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy.

Rejestr ten może być prowadzony łącznie z rejestrem, o którym mowa w art. 27 ust. 2.

12. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania przez Komendanta Głównego Policji właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej informacji, o których mowa w ust. 10, w taki sposób, aby przekazywanie tych informacji odbywało się nie później niż w chwili przewozu broni przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej.”;

22) w art. 51:

- a) w ust. 2 w pkt 3 po wyrazie „broń” dodaje się wyrazy „lub posiadając broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń”,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kto posiada broń, nie mając przy sobie:

- 1) legitymacji posiadacza broni albo
- 2) legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni i świadectwa broni, albo
- 3) innego dokumentu upoważniającego do posiadania broni,

podlega karze grzywny.”.

Art. 2. Osoby posiadające broń pneumatyczną o lufie niegwintowanej są obowiązane zarejestrować ją w terminie roku od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 3. Pozwolenia na broń pneumatyczną wydane w formie decyzji administracyjnej tracą moc z dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 4. Legitymacja posiadacza broni lub legitymacja o nazwie „pozwolenie na broń” uprawniająca, na podstawie dotychczasowych przepisów, do posiadania broni pneumatycznej zastępuje kartę rejestracyjną broni.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r., z wyjątkiem przepisów:

- 1) art. 1 pkt 3, 6, 9, 15, 20, które wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej;
- 2) art. 1 pkt 2, 4, 8, pkt 10 lit. b, pkt 12, pkt 13 lit. b, pkt 14, 18, pkt 22 lit. b, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Proponowana nowelizacja ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549, z 2001 r. Nr 27, poz. 298 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007) jest podyktowana przede wszystkim koniecznością pełnej harmonizacji tej ustawy z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej, a w szczególności z Dyrektywą Rady Unii Europejskiej nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni.

Projekt ustawy wychodzi także naprzeciw wymaganiom stawianym przez Europejską konwencję o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne, którą Polska podpisała w dniu 23 maja 2002 r., a która w swojej treści koresponduje ze wspomnianą dyrektywą.

Obecnie ustawa o broni i amunicji nie posługuje się pojęciem broni pozbawionej cech użytkowych. Jedynie w rozporządzeniu z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie przechowywania, noszenia i ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. Nr 27, poz. 343) odnosząc się do przechowywania broni palnej do celów pamiątkowych i kolekcjonerskich wskazano, że taki przypadek (tj. „broni pozbawionej na stałe cech użytkowych”) może mieć miejsce. Nie zmienia to jednakże faktu, że nie ma przepisów określających zasady i sposób pozbawiania broni cech użytkowych.

Nie ma również obecnie podstaw do wydawania i honorowania przez polskie organy Europejskiej karty broni palnej, który to dokument został wprowadzony Dyrektywą nr 91/477/EWG i obowiązuje wyłącznie w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Wydawanie go przez polskie organy będzie zatem możliwe dopiero po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej.

Projekt wprowadza zatem pojęcie broni pozbawionej w sposób trwały cech użytkowych, przez co należy rozumieć pozbawienie cech użytkowych wszystkich istotnych części broni palnej w taki sposób, że w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, nie jest ona zdolna do wystrzelenia pocisku lub substancji z lufy albo elementu ją zastępującego oraz do wywołania efektu wizualnego lub akustycznego (a zatem przestaje ona być bronią palną w rozumieniu art. 7 ustawy). Jednocześnie jednak musi być spełniony warunek wyrażający się w tym, aby przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie było możliwe.

Pozbawienia broni palnej cech użytkowych dokonywałyby podmioty wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007). Uzasadnione jest to posiadaniem przez te podmioty odpowiedniego wyposażenia oraz kwalifikacji, a ponadto z technicznego punktu widzenia (pomijając prawne rozróżnienie pojęć „dokonywania przeróbek broni” i „przerabiania broni przez ingerencję w jej istotne części”) pozbawienie broni palnej cech użytkowych mieści się w pojęciu wytwarzania (art. 3 ust. 1 pkt 1 wyżej wymienionej ustawy) gdyż polega właśnie na przerabianiu broni przez ingerencję w jej istotne części. Pozbawienie to następowaloby w oparciu o specyfikację techniczną określającą

sposób pozbawiania danego rodzaju, typu i modelu broni cech użytkowych wydaną przez uprawnioną jednostkę. Projekt zakłada, że specyfikacja techniczna byłaby zatwierdzana przez jednostkę, która byłaby także właściwa do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych broni. Potwierdzenie to odbywałoby się po dokonaniu pozytywnej oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych ze specyfikacją techniczną. Potwierdzenie takie połączone byłoby z odpowiednim oznakowaniem broni. Przewidziano, że pozbawienie cech użytkowych, wydanie specyfikacji technicznej oraz dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną byłyby odpłatne, przy czym wysokość opłaty za pozbawienie cech użytkowych broni byłaby ustalana między stronami (zamawiającym a przyjmującym zamówienie), a w dwóch ostatnich przypadkach według stawek określonych, w drodze rozporządzenia, przez Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji. Opłatę za wydanie specyfikacji technicznej uiszczalby podmiot pozbawiający broń cech użytkowych na rzecz jednostki uprawnionej do wydawania takiej specyfikacji, a opłatę za dokonanie wyżej wymienionej oceny – podmiot posiadający broń palną na rzecz jednostki uprawnionej do potwierdzania.

Rozwiązaniem, które zaproponowano, zamiast istniejącego obecnie dla broni pozbawionej cech użytkowych obowiązku uzyskiwania pozwolenia na jej posiadanie, jest rejestracja takiej broni, co w połączeniu z systemem pozbawiania cech użytkowych i potwierdzania tego powinno zapewnić, że przedmioty te nie będą stwarzać zagrożenia dla bezpieczeństwa i porządku publicznego. Pozwoli to również na posiadanie przez rzesze kolekcjonerów legalnie nabytej broni palnej. Jednocześnie organy Policji będą posiadać informacje o tego rodzaju broni. Dowodem rejestracji będzie karta rejestracyjna. Wprowadzenie nowego dokumentu wynika z faktu, że obowiązujący dokument rejestrujący w postaci legitymacji posiadacza broni potwierdza jedynie posiadanie broni, na którą wymagane jest pozwolenie.

W zakresie broni pneumatycznej projekt zakłada rezygnację z obowiązku uzyskiwania na jej posiadanie pozwolenia, co jest poza regulacją powołanej Dyrektywy. Według dotychczasowych przepisów jedynie broń pneumatyczna o lufie niegwintowanej nie wymagała pozwolenia (art. 8 i art. 9 ust. 2 ustawy o broni i amunicji) i generalnie posiadanie jej było poza reglamentacją. Budziło to wśród części społeczeństwa poczucie zagrożenia i były zgłaszane postulaty objęcia tej kategorii broni przepisami ustawy. W świetle projektowanych przepisów broń pneumatyczna, bez względu na rodzaj lufy, podobnie jak broń pozbawiona cech użytkowych, będzie podlegała rejestracji. Przy czym przewidziano, że oprócz wymogu pełnoletności osoba, na rzecz której może nastąpić rejestracja takiej broni, musiałaby przedłożyć orzeczenia lekarskie i psychologiczne wydane przez upoważnionych lekarzy stwierdzające, że nie należy ona do osób wymienionych w art. 15 ust. 1 pkt 2–4 ustawy i potwierdzające, że może ona dysponować bronią, a ponadto nie mogłaby być prawomocnie skazana za przestępstwo z użyciem przemocy

lub groźby bezprawnej. Instytucja rejestracji tej broni - wprowadzona w miejsce pozwolenia - ma zapewnić organom Policji choćby minimalną wiedzę o broni i jej właścicielu. Przewidziano, że w przypadku gdyby rejestracja nie była możliwa w związku z niespełnieniem wyżej wymienionych wymogów, właściwy organ będzie wydawać decyzję o odmowie rejestracji, a Policja byłaby uprawniona do przejęcia broni podlegającej rejestracji do odpłatnego depozytu.

Ponadto projekt przewiduje uzupełnienie zakresu rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Policji o osoby dopuszczone do posiadania broni, posiadające legitymację osoby dopuszczonej do posiadania broni, osoby ubiegające się o pozwolenie na broń lub dopuszczenie do posiadania broni i osoby posiadające kartę rejestracyjną broni, co uczyni rejestr pełniejszym i da organowi Policji szerszą wiedzę o osobie ubiegającej się o pozwolenie po raz kolejny w innym miejscu zamieszkania. Umożliwi to również przyjęcie skutecznych zasad przeprowadzania kontroli nabywania i posiadania broni - jak w państwach członkowskich Unii Europejskiej - w związku ze zniesieniem kontroli posiadania broni na wewnętrznych granicach Wspólnoty.

Projekt wprowadza również na grunt prawa polskiego instytucję Europejskiej karty broni palnej przewidzianą w powołanej Dyrektywie. Karta będzie wydawana na wniosek osoby zainteresowanej posiadającej pozwolenie na broń. Będzie ona ważna stosownie do przepisów Dyrektywy przez okres nie przekraczający 5 lat. Ze względu na znaczne utrudnienie i konieczność stworzenia całego systemu pozwalającego wyodrębnić z obecnie posiadanej broni jednostrzałową, gładkolufową broń palną, której długość lufy przekracza 30 cm lub całkowita długość broni przekracza 60 cm (długa) odstąpiono od wprowadzania dłuższego (dziesięcioletniego) maksymalnego okresu ważności Europejskiej karty broni palnej, w przypadku gdy jest ona wystawiana wyłącznie na taką broń. Zważywszy, na to, że Dyrektywa posługuje się maksymalnym okresem ważności tego dokumentu, nie wskazując okresu minimalnego należy uznać, że nie zachodzi kolizja z przepisami Dyrektywy. Aby uniknąć sytuacji, w których osoba, której cofnięto pozwolenie na broń posługuje się poza granicami kraju Europejską kartą broni palnej wprowadzono wyraźny przepis o utarcie ważności karty w takim przypadku i obowiązku jej zwrócenia do organu, który ją wydał. Proponowane elementy Europejskiej karty broni palnej oparto o przepisy aneksu II do Dyrektywy oraz o Zalecenia Komisji z 25 lutego 1993 r. (93/216/EWG) i z 12 stycznia 1996 r. (96/129/WE) zawierające wzór Europejskiej karty broni palnej. Aby było można wpisywać do tego dokumentu kategorię broni określoną w Dyrektywie, konieczne jest upoważnienie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji do określenia rodzajów broni palnej odpowiadających kategoriom wskazanym w Dyrektywie.

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 20 projektu jest próbą sprostania wymaganiom zawartym w przepisach rozdziału II Europejskiej konwencji o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne, zobowiązujących państwa — strony Konwencji do wzajemnego powiadamiania się o transakcjach dotyczących broni (osobach sprzedających, przekazujących bądź zbywających w inny sposób broń na terytorium innego państwa albo przewożących broń przez to terytorium i o egzemplarzach tej broni), jak również do przepisów art. 13 Dyrektywy nr 91/477/EWG. W związku z tym konieczne było nałożenie na cudzoziemców nabywających w Polsce broń obowiązku podania informacji, które należy przekazać właściwym państwom członkowskim UE (docelowemu oraz tranzytowemu). Oczywiście dostosowanie to dotyczy wyłącznie przedmiotu regulacji ustawy o broni i amunicji, nie wkraczając w sferę profesjonalnego obrotu bronią przez uprawnione na podstawie odrębnych przepisów podmioty. Zmiana przepisu art. 43 ust. 10 ustawy o broni i amunicji wskazująca Komendanta Głównego Policji jako organ przekazujący stosowne informacje właściwym władzom innych państw wynika z zobowiązań poczynionych przy podpisywaniu przez Polskę Konwencji nr 101 Rady Europy w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne. W zaproponowanej postaci właściwy miejscowo komendant wojewódzki Policji byłby zobowiązany do niezwłocznego informowania o nabyciu broni przez cudzoziemca oraz wydaniu zaświadczenia upoważniającego do wywozu tej broni z Polski Komendanta Głównego Policji oraz przekazania niezbędnych danych. Komendant Główny Policji prowadzący odpowiedni scentralizowany rejestr obejmujący również cudzoziemców przekazywałby te informacje właściwym organom wskazanym przez Państwa – Strony Konwencji nr 101 (por. art. 9 tej Konwencji), a w przypadku innych państw informując konsulów tych państw, czyli stosując dotychczasowe zasady.

Ze względu na konsekwencje związane z wprowadzeniem Europejskiej karty broni palnej stało się niezbędne dopuszczenie do wwozu broni przez myśliwych i biorących udział w zawodach sportowych, będących obywatelami Unii Europejskiej, na podstawie Europejskiej karty broni palnej, przy zachowaniu wymogów dotyczących, np. zaproszenia co jest zgodne z postanowieniami Dyrektywy. Tryb ten nie wyklucza oczywiście stosowania wobec tych podmiotów zasad ogólnych, tj. dopuszczenia do przemieszczania się z bronią na podstawie zaświadczenia wystawionego przez polskiego konsula, lecz wówczas z pełnymi tego konsekwencjami, wyrażającymi się choćby w ograniczeniu czasowym do 30 dni.

Konieczność zmiany niektórych z projektowanych przepisów wynika z kolei z pojawiających się problemów w praktycznym stosowaniu ustawy. Dodanie w art. 10 ust. 4a w połączeniu ze zmianą art. 18 ust. 1 pkt 4 pozwoli wyeliminować wątpliwości w orzecznictwie co oznaczają i czym różnią się użyte przez ustawodawcę terminy „noszenie broni” i „noszenie broni przy sobie”.

Dodany przez art. 68 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007) pkt 8 w art. 11 grozi powstaniem sytuacji zagrażających porządkowi publicznemu, a także zdrowiu ludzi, ponieważ bez jakichkolwiek ograniczeń dopuszcza do używania bez pozwolenia broni sygnałowej podczas imprez sportowych. Tak szeroko sformułowany przepis wymaga uściślenia. W połączeniu z przepisem wprowadzającym w art. 29 w pkt 7 możliwość uzyskiwania świadectw broni przez podmioty, którym broń jest niezbędna w celach wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz sygnalizacji zawodnikom rozpoczęcia konkurencji sportowej w trakcie zawodów sportowych, zapewni spójność i jednoznaczność regulacji.

Zmiana art. 14 pozwoli uniknąć, możliwych w obecnym stanie prawnym, przypadków nabywania amunicji na podstawie samego świadectwa broni, co może uczynić osoba dopuszczona do posiadania broni, a zatem taka, która jest np. w posiadaniu broni przez stosunkowo krótki czas. Wprowadzenie dodatkowo pisemnego zamówienia uprawnionego podmiotu pozwoli na rzeczywiste kontrolowanie przez podmiot posiadający świadectwo broni ilości nabywanej do tej broni amunicji.

Z kolei nowe brzmienie art. 15 ust. 9 pozwoli wykonać upoważnienie do wydania aktu wykonawczego, co dotychczas nie było możliwe ze względu na to, że w klasyfikacjach zaburzeń psychicznych brakuje odpowiedników jednostek zaburzeń funkcjonowania psychologicznego.

Szereg innych zmian jest konsekwencją dokonania zmian wskazanych powyżej i służy jedynie zapewnieniu spójności regulacji ustawowej. Zwrócić należałoby również uwagę na wprowadzenie do art. 7 ust. 2 i 3 definicji broni palnej sygnałowej i alarmowej, ponieważ ich budowa i zasada działania nie odpowiadają w pełni ustawowej definicji broni palnej, jednocześnie zaś jest wskazywana (art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy) jako broń palna. Zasadnicza różnica polega na braku zdolności do rażenia celów na odległość. Proponowana w tym zakresie zmiana usunie tę niespójność.

Z uwagi na konieczność wprowadzenia jednolitych reguł dotyczących rejestracji broni pneumatycznej i objęcie obowiązkiem rejestracji także broni pneumatycznej o lufie niegwintowanej wprowadzono obowiązek zarejestrowania posiadanej broni tego rodzaju w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, a zatem przedstawienie broni do rejestracji powinno nastąpić w ciągu roku od ogłoszenia ustawy zmieniającej.

Przewidziano także utratę mocy pozwoleń na broń pneumatyczną (o lufie gwintowanej, ponieważ tylko ta broń była objęta pozwoleniami) wydanych w formie decyzji administracyjnych na podstawie dotychczasowych przepisów. Jednocześnie wskazano, że

legitymacja posiadacza broni oraz legitymacja nosząca nazwę „pozwolenie na broń”, uprawniające do posiadania broni pneumatycznej zastępują kartę rejestracyjną broni.

O ile przepisy dotyczące Europejskiej karty broni palnej powinny wejść w życie z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej oraz przepisy o pozbawianiu broni cech użytkowych, o tyle pozostałe przepisy mogą wejść w życie w terminie wcześniejszym, przewidującym wszakże okres *vacatio legis* niezbędny do wydania aktów wykonawczych i zorganizowania rejestru. Natomiast przepisy o charakterze porządkującym i zapewniającym spójność obecnych regulacji powinny wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Dokładne określenie kosztów związanych z wejściem w życie ustawy nie jest możliwe. Opierając się jednak na poniżej przedstawionych założeniach można szacować, że skutki finansowe będą przedstawiały się następująco:

- 1) ze względu na uprawnienie do pozbawiania cech użytkowych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni i rynkowy sposób ustalania cen – w tym zakresie nie spowoduje to skutków finansowych dla podmiotów sektora finansów publicznych,
- 2) podobnie jak powyżej przedstawia się kwestia wydawania specyfikacji technicznej i potwierdzenia pozbawienia broni cech użytkowych, choć w tym przypadku stawki odpłatności za wyżej wymienionych czynności zostaną określone w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z uwzględnieniem przeciętnych kosztów badań i czynności związanych z wydaniem specyfikacji technicznej dotyczącej danego rodzaju, typu i modelu broni palnej oraz dokonania oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną, w tym kosztem znakowania broni,
- 3) w zależności od tego czy jako jednostki (jednostka) uprawnione do potwierdzania wskazane zostaną jednostki sektora finansów publicznych zajdzie konieczność wydatkowania środków finansowych na wyposażenie techniczne, magazynowe i zatrudnienie dodatkowych osób, a także przeprowadzenie odpowiednich procedur; obecnie bowiem w kraju nie ma ośrodka, który byłby przygotowany do tego typu działalności; zakładając, że przyjęte zostanie wzorem niemieckim, że właściwe w zakresie potwierdzania są instytucje typu laboratoriów kryminalistycznych, jednostką taką mogłoby być Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Głównej Policji (CLK KGP), które posiada największe doświadczenie w ocenie możliwości oddania strzału z badanej broni wykonując około 2 000 badań rocznie w tym zakresie; w obecnym stanie możliwości wykonawcze Wydziału Broni i Balistyki CLK KGP są niewystarczające; szacując rynek broni pozbawionej cech użytkowych na około 10 000 egzemplarzy (w skali rocznej poza

początkowym okresem nie powinno to przekraczać 1–2 tys. egzemplarzy) konieczne jest zapewnienie:

- odpowiednio zabezpieczonych pomieszczeń magazynowych o powierzchni ok. 200 m² oraz warsztatowych i biurowych o powierzchni ok. 300 m²,
- co najmniej 5 etatów ekspertów i 3 etaty pracowników technicznych – ok. 300 potwierdzeń na jednego eksperta w skali roku,
- kosztów akredytacji laboratorium i uprawnień jednostki certyfikującej,
- wyposażenie biurowe i specjalistyczne.

Ogólne wyżej wymienione koszty wyniosą ok. 10 mln zł, a ponadto coroczne obciążenie budżetu państwa z tytułu funkcjonowania jednostki szacuje się na ok. 2 mln zł, przy czym część wydatków byłaby rekompensowana przez opłaty za potwierdzenie pozbawienia cech; w przypadku upoważnienia więcej niż jednej jednostki do potwierdzania koszty byłyby większe,

- 4) w odniesieniu do rejestrowania broni pneumatycznej, zważywszy że nie jest znana liczba broni pneumatycznej gładkolufowej znajdującej się obecnie w posiadaniu osób, które nabyły ją na dotychczasowych zasadach i że wprowadzenie obowiązku jej zarejestrowania znacznie zwiększy liczbę osób zgłaszających broń do rejestracji w porównaniu z obecnie ubiegającymi się o wydanie pozwolenia – konieczne będzie skierowanie do zadań związanych z rejestracją w komendach powiatowych (miejskich) Policji ok. 350 policjantów, bowiem przeważające obecnie rozwiązanie polegające na tym, że policjanci w tych jednostkach wykonywali także inne zadania służbowe w większości jednostek nie będzie możliwe do utrzymania. Koszty z tym związane wyniosą w skali roku (350 policjantów x 3 000 zł, jako średni miesięczny koszt etatu policyjnego x 12 miesięcy) 12 600 000 zł,
- 5) w związku z wprowadzeniem rejestrowania broni pozbawionej cech użytkowych konieczne będzie zwiększenie stanu etatowego komórek w komendach organizacyjnych zajmujących się prowadzeniem postępowań administracyjnych w sprawach broni, bowiem przy obecnym bardzo dużym obciążeniu ilością spraw w tych komórkach spowodowałoby to dodatkowe utrudnienia w pracy czyniąc zarejestrowanie broni i wydanie karty rejestracyjnej niemożliwym – przy zatrudnieniu choćby 34 policjantów w skali kraju wymaga to środków w wysokości (34 x 3 000 zł, jako średni miesięczny koszt etatu policyjnego x 12 miesięcy) 1 224 000 zł rocznie,
- 6) w zakresie związanym z wprowadzeniem Europejskiej karty broni palnej zakładając, że z wnioskiem o jej wydanie będzie występować rocznie 10 000 osób, co zważywszy na

swobodę przemieszczania się w państwach Unii i związanym z tym wzrostem ruchu osobowego nie jest przesadzoną liczbą, przy koszcie tego dokumentu szacowanym na ok. 2,5 zł za sztukę spowoduje konieczność poniesienia wydatków ok. 25 000 zł; dodatkowo doliczyć należy koszty administracyjne związane z wydawaniem karty i dokonywaniem wpisów, które oszacować można na dwukrotność wyżej wymienionej kwoty, tj. 50 000 zł,

- 7) koszty prac programistycznych związanych z rozszerzeniem rejestru o cudzoziemców i zmianą dotychczasowych procedur wyniosą ok. 45 000 zł.

Ogółem wydatki podmiotów sektora finansów publicznych związane z wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji wyniosą:

1. W zakresie przepisów o charakterze ściśle dostosowawczym:

- 1) 10 000 000 zł na zorganizowanie, wyposażenie i funkcjonowanie jednostki uprawnionej do zatwierdzania specyfikacji technicznych i potwierdzania pozbawienia broni palnej cech użytkowych,
 - 2) 1 224 000 zł na dodatkowe 34 etaty w komendach wojewódzkich (Stołecznej) Policji dla osób zajmujących się rejestrowaniem broni pozbawionej cech użytkowych i wydawaniem Europejskiej karty broni palnej,
 - 3) 75 000 zł na wydawanie Europejskiej karty broni palnej,
 - 4) 45 000 zł na prace programistyczne w celu rozszerzenia rejestru o cudzoziemców i zmianę dotychczasowych procedur
- łącznie pkt 1-4 11 344 000 zł.

2. W zakresie pozostałych przepisów:

12 600 000 zł na dodatkowe 350 etatów w komendach powiatowych Policji (przeciętnie ok. 1 etat na powiat) dla osób zajmujących się rejestrowaniem broni pneumatycznej.

Wydatki te zostaną pokryte ze środków przewidzianych na funkcjonowanie Policji w 2004 r. i w latach następnych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Projekt ustawy dotyczy kompetencji organów Policji oraz Żandarmerii Wojskowej, które są właściwymi organami wojskowymi w rozumieniu ustawy o broni, w szczególności w zakresie rejestracji broni pneumatycznej i pozbawionej cech użytkowych oraz wydawania Europejskiej karty broni palnej, a także prowadzenia stosownych ewidencji. W zakresie pozbawiania broni cech użytkowych wskazuje jako właściwe podmioty uprawnione do wytwarzania broni. Dotyczyć on będzie także jednostek uprawnionych do wydawania specyfikacji technicznych, a także jednostek potwierdzających to pozbawienie. Z drugiej strony projekt będzie dotyczył obowiązków osób posiadających broń pneumatyczną w zakresie jej rejestracji, a także rzesz kolekcjonerów, którym ułatwi posiadanie broni palnej po pozbawieniu jej cech użytkowych. W szerszym stopniu projekt dotknie posiadających broń palną, przez wprowadzenie Europejskiej karty broni palnej umożliwiającej jej uzyskiwanie, a w konsekwencji, po spełnieniu określonych warunków, ułatwione przewożenie broni na terytorium państw Unii Europejskiej.

2. Przedmiotowy projekt w zakresie wpływu na:

a) sektor finansów publicznych – spowoduje konieczność wydatkowania z budżetu państwa środków niezbędnych do wprowadzenia regulacji w życie, które przedstawiają się następująco:

- ok. 10 mln zł przeznaczone na zapewnienie jednostce uprawnionej do potwierdzania pozbawienia broni cech użytkowych: odpowiednio zabezpieczonych pomieszczeń magazynowych o powierzchni ok. 200 m² oraz warsztatowych i biurowych o powierzchni ok. 300 m²; co najmniej 5 etatów ekspertów i 3 etaty pracowników technicznych; kosztów akredytacji laboratorium i uprawnień jednostki certyfikującej; wyposażenie biurowe i specjalistyczne; a ponadto coroczne obciążenie budżetu państwa z tytułu funkcjonowania jednostki szacuje się na ok. 2 mln zł, przy czym część wydatków byłaby rekompensowana przez opłaty za potwierdzenie pozbawienia cech,
- 12 600 000 zł rocznie na skierowanie do zadań związanych z rejestracją w komendach powiatowych (miejskich) Policji ok. 350 policjantów (350 policjantów x 3 000 zł, jako średni miesięczny koszt etatu policyjnego x 12 miesięcy),

- około 1 224 000 zł rocznie na etaty 34 policjantów w komendach wojewódzkich Policji zajmujących się rejestrowaniem broni pozbawionej cech użytkowych i prowadzeniem postępowań administracyjnych w sprawach broni (34 policjantów x 3 000 zł, jako średni miesięczny koszt etatu policyjnego x 12 miesięcy),
 - około 75 000 zł rocznie w związku z wprowadzeniem Europejskiej karty broni palnej (zakładając, że z wnioskiem o jej wydanie występować będzie rocznie 10 000 osób, przy koszcie tego dokumentu szacowanym na ok. 2,5 zł za sztukę spowoduje konieczność poniesienia wydatków ok. 25 000 zł; koszty administracyjne związane z wydawaniem karty i dokonywaniem wpisów, które oszacować można na dwukrotność wyżej wymienionej kwoty, tj. 50 000 zł),
 - około 45 000 zł, jako koszt prac programistycznych w Komendzie Głównej Policji związanych z rozszerzeniem rejestru o cudzoziemców,
- b) rynek pracy – w związku z wprowadzeniem obowiązków organów dotyczących rejestracji i spodziewanym wzrostem obciążenia policjantów zajmujących się w jednostkach Policji postępowaniami w sprawach broni spowoduje to konieczność przyjęcia do służby w skali kraju ok. 390 osób,
- c) konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki – skutków się nie przewiduje,
- d) sytuację i rozwój regionalny – skutków się nie przewiduje.
3. Koszty związane z wprowadzeniem ustawy pokryte zostaną ze środków budżetu państwa w części dotyczącej ministra właściwego do spraw wewnętrznych, które zostaną przewidziane na ten cel w budżecie państwa na rok 2004 i lata następne.

Wejście w życie ustawy nie spowoduje zatem ujemnych skutków finansowych dla budżetu państwa.

UZASADNIENIE
DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU PROJEKTU
USTAWY O ZMIANIE USTAWY O BRONI I AMUNICJI

Projekt ma na celu dokonanie pełnej harmonizacji ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. nr 53, poz. 549 z 1999 r. z późn. zm.) z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej.

Implementuje on postanowienia Dyrektywy Rady Nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r., dotyczącej kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE Nr L 256, 13.09.91).

Ponadto, uwzględnienia wymagania zawarte w Konwencji Rady Europy nr 101 o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne z 28 czerwca 1978 r., podpisanej przez Polskę w dniu 23 maja 2002 r.

Szereg przepisów projektu ma charakter wysoce techniczny i specjalistyczny.

Główną zmianą – zgodnie z art. 1 pkt. 3 w związku z załącznikiem I Dyrektywy nr 91/477/EWG - jest wprowadzenie do ustawy o broni i amunicji pojęcia broni pozbawionej w sposób trwały cech użytkowych oraz zasad i sposobu pozbawiania jej tych cech.

Ponadto, ustawa wprowadza w art. 1 pkt. 9 regulacje dotyczącą Europejskiej Karty Broni Palnej. Ten dokument został wprowadzony dyrektywą 91/477/EWG i obowiązuje wyłącznie w państwach członkowskich UE (art. 1 pkt. 4 ww. dyrektywy w zw. z Załącznikiem II).

Wydawanie go będzie możliwe dopiero po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej. Treść tego dokumentu, określona w art. 1 pkt. 9 projektu jest zgodna z Załącznikiem II Dyrektywy.

Zgodnie z projektem ustawy, Europejska Karta Broni Palnej będzie wydawana na wniosek osoby posiadającej pozwolenie na broń palną na okres do 5 lat. Po upływie tego okresu, ważność Karty będzie mogła być przedłużona na kolejny okres.

Zapis ten należy uznać za zgodny z art. 1 pkt. 4 ww. Dyrektywy .

Projekt ustawy przewiduje w art.10a ust. 8 pkt. 1 wydanie rozporządzenia określającego rodzaje broni palnej odpowiadające kategoriom broni określonym w Dyrektywie (z uwzględnieniem podziału na grupy A, B, C i D).

Projekt ustawy w art. 1 pkt. 2 (dot. art. 5 ustawy) uzupełnia elementy zaliczane do istotnych części amunicji o bęben nabojuowy,

Jest to zgodne z ww. Dyrektywą, która w Załączniku I, w punkcie II B wymienia istotne elementy broni palnej, w tym bęben nabojuowy.

Ponadto projekt przewiduje uzupełnienie zakresu rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Policji, jak również rejestru cudzoziemców, o których mowa w ustawie.

Uzupełnienie zakresu rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Policji (art. 1 pkt. 17 projektu, dot. art. 27 ust. 2 ustawy), jak również rejestru cudzoziemców, o których mowa w art. 39, 40, 42 i 43 ustawy (art. 1 pkt. 21 projektu, dot. art. 43 ust. 11 ustawy) nie jest sprzeczne z postanowieniami Dyrektywy nr 91/477/EWG, jak również Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 95/46/WE w sprawie ochrony osób w odniesieniu do ochrony danych osobowych i swobodnego przepływu takich danych (Dz. Urz. WE nr L 281, 23.11.1995 - art. 3).

Zmiana proponowana w art. 1 pkt 20 projektu jest próbą sprostania wymaganiom zawartym w przepisach rozdziału II Europejskiej Konwencji o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne, zobowiązujących państwa - strony Konwencji do wzajemnego powiadamiania się o transakcjach dotyczących broni (osobach sprzedających, przekazujących bądź zbywających w inny sposób broń na terytorium innego państwa albo przewożących broń przez to terytorium i o egzemplarzach tej broni) jak również do przepisów art. 13 Dyrektywy nr 91/477/EWG. W związku z tym konieczne było nałożenie na cudzoziemców nabywających w Polsce broń obowiązku podania informacji, które należy przekazać właściwym państwom członkowskim UE (docelowemu oraz tranzytowemu).

Art. 1 pkt. 21 c) projektu tworzy, prowadzony przez Komendanta Głównego Policji, rejestr informacji dotyczących kwestii nabywania broni przez cudzoziemców. Podobnie, art. 1 pkt. 21 b) projektu przewiduje przekazywanie informacji przez Komendanta wojewódzkiego Policji o nabyciu broni przez cudzoziemca, zaś Komendant Główny jest odpowiedzialny za zawiadomienie właściwych władz państw, których dotyczy transfer broni. Przepis ten można uznać za podstawę do implementacji postanowień rozdziału III Dyrektywy (w szczególności art. 13).

Dyrektywa w części III a) Załącznika I stwierdza, że do zakresu definicji broni palnej nie należą przedmioty odpowiadające broni palnej, jeżeli spowodowano, że są trwale niezdatne do użytku, poprzez zastosowanie procedur technicznych gwarantowanych przez jednostkę oficjalną lub uznaną przez taką jednostkę.

Projekt ustawy, przewidując ww. procedurę, zapewnia zgodność z przepisami Dyrektywy.

Projektowana ustawa wejdzie w życie co do zasady po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia. Przepisy dotyczące Europejskiej Karty Broni Palnej oraz zezwolenia na przewożenie broni przez myśliwych i osoby biorące udział w zawodach sportowych na podstawie ww. dokumentu wejdą w życie z chwilą uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską

członkostwa w Unii Europejskiej z tego względu, że Europejska Karta Broni Palnej jest dokumentem wydawanym przez państwa członkowskie Unii Europejskiej.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy o broni i amunicji za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego *aquis* w zakresie posiadania i nabywania broni.

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH**

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekr. Min. DH/ 3420/2002/DPE-agg/kcg

Warszawa, 03.10. 2002

**Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia do projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji (pismo nr RM-10-217-02), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Opiniowany projekt ustawy ma na celu dokonanie pełnej harmonizacji ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. nr 53, poz. 549 z 1999 r. z późn. zm.) z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej. W szczególności projekt wprowadza na grunt prawa polskiego instytucję Europejskiej Karty Broni Palnej.
- II. Kwestie dotyczące nabywania i posiadania broni są w prawie Unii Europejskiej regulowane przez **Dyrektywę Rady Nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r., dotyczącą kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE Nr L 256, 13.09.91)**. Ponadto, uwzględnienia wymagają przepisy **Konwencji Rady Europy nr 101 o kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez osoby fizyczne z 28 czerwca 1978 r.,** podpisanej przez Polskę w dniu 23 maja 2002 r.
- III. Głównymi zmianami – zgodnymi z prawem wspólnotowym - wprowadzanymi do ustawy o broni i amunicji na mocy niniejszej nowelizacji są:
 - wprowadzenie Europejskiej Karty Broni Palnej,
 - wprowadzenie pojęcia broni pozbawionej w sposób trwały cech użytkowych oraz procedury potwierdzania pozbawienia przez jednostkę oficjalną,
 - uzupełnienie elementów zaliczanych do istotnych części amunicji o bęben naboju,
 - umożliwienie przywozu przez obywateli UE posiadających Europejską Kartę Broni Palnej broni myśliwskiej i sportowej na podstawie tego dokumentu,
 - uwzględnienie mechanizmów wymiany informacji pomiędzy państwami członkowskimi, dotyczących broni wywożonej za granicę.Ponadto ustawa przewiduje:

- rezygnację z obowiązku uzyskiwania pozwolenia na posiadanie broni pneumatycznej, która będzie teraz podlegała rejestracji,
 - uzupełnienie zakresu rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Policji, jak również rejestru cudzoziemców, o których mowa w ustawie.
- IV. Projekt ustawy w art. 1 pkt. 2 (dot. art. 5 ustawy) uzupełnia definicję istotnych części broni palnej i pneumatycznej o bęben naboju.
Jest to zgodne z ww. Dyrektywą, która w Załączniku I, w punkcie II B wymienia istotne elementy broni palnej, w tym bęben naboju.

- V. Artykuł 1 pkt. 3 projektu dodaje do ustawy art. 6a, dotyczący procedury pozbawiania broni cech użytkowych. Należy przez to rozumieć pozbawienie cech użytkowych wszystkich istotnych części broni palnej w taki sposób, że w wyniku działania sprężonych gazów, powstających na skutek spalania materiału miotającego, nie jest ona zdolna do wystrzelenia pocisku lub substancji z lufy albo elementu ją zastępującego oraz do wywołania efektu wizualnego lub akustycznego. Jednocześnie przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie jest możliwe.

Dyrektywa w części III a) Załącznika I stwierdza, że do zakresu definicji broni palnej nie należą przedmioty odpowiadające broni palnej, jeżeli spowodowano, że są trwale niezdatne do użytku, poprzez zastosowanie procedur technicznych gwarantowanych przez jednostkę oficjalną lub uznaną przez taką jednostkę.
Projekt ustawy, przewidując ww. procedurę, zapewnia zgodność z przepisami Dyrektywy.

- VI. Szczególnie istotną zmianą – z punktu widzenia prawa europejskiego – jest wprowadzenie w art. 1 pkt. 8 projektu Europejskiej Karty Broni Palnej, przewidzianej w art. 1 pkt. 4 Dyrektywy Nr 91/477/EWG, w zw. z Załącznikiem II.

Zgodnie z projektem ustawy, Europejska Karta Broni Palnej będzie wydawana na wniosek osoby posiadającej pozwolenie na broń palną na okres do 5 lat. Po upływie tego okresu, ważność Karty będzie mogła być przedłużona na kolejny okres.

W art. 1 pkt. 4 ww. Dyrektywy stwierdzono, że „Europejska karta broni palnej jest dokumentem wydawanym przez władze państwa członkowskiego na wniosek osoby wchodzącej w posiadanie i użytkowanie broni palnej zgodnie z prawem. Będzie on ważny przez okres maksymalnie pięciu lat. Okres ważności może być przedłużany. Maksymalny okres ważności dokumentu ustala się na dziesięć lat w przypadku, gdy wystawiony jest on wyłącznie na broń palną sklasyfikowaną w kategorii D” (jednostrzałowa broń palna z lufą o gładkim przewodzie).

Ze względu na to, że Dyrektywa w przypadku jednostrzałowej broni palnej o gładkim przewodzie posługuje się okresem maksymalnym, nie wskazując okresu minimalnego, uznać należy, że nie zachodzi kolizja z ww. przepisami Dyrektywy.

Treść dokumentu, określona w art. 1 pkt. 8 (dot. art. 10a ustawy, w szczególności w art. 10 a ust. 5-8) jest zgodna z Załącznikiem II Dyrektywy. Wydawanie dokumentu przez Polskę będzie możliwe dopiero po przystąpieniu do Unii Europejskiej (jest to dokument wydawany przez państwa członkowskie UE). Do tego czasu powinno zostać wydane rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji ustalające jej wzór, w oparciu o przepisy ww. Dyrektywy oraz Zalecenia Komisji nr 93/216/EWG z 25 lutego 1993 r. (Dz. Urz. EWG nr L 93, 17.04.1993),

uzupełnione Zaleceniem nr 96/129/WE z 12 stycznia 1996 r. (Dz. Urz. WE nr L 30, 08.02.1996), dotyczące Europejskiej Karty Broni Palnej.

Zgodnie z art. 1 pkt 9 projektowanej regulacji, osoba, której wydano Europejską Kartę Broni Palnej jest obowiązana posiadać ją przy sobie w każdym przypadku korzystania z broni palnej (art. 10a.1). Powyższy przepis odnosi się do przepisu zawartego w art. 1 ust. 4 Dyrektywy 91/477/WE, w którym stwierdzone zostało, że Europejska Karta Broni Palnej „...musi zawsze znajdować się w posiadaniu osoby używającej broni palną...”.

- VII. Projekt ustawy w art. 1 pkt. 19, dot. art. 42 ust. 3a) przewiduje dopuszczenie do wwozu broni przez myśliwych i biorących udział w zawodach sportowych, będących obywatelami Unii Europejskiej, na podstawie Europejskiej Karty Broni Palnej, przy zachowaniu innych wymogów, w tym np. zaproszenia.
- Należy jednakże zauważyć, że Dyrektywa w art. 12 ust. 2 stwierdza, że myśliwi mogą wwozić na podstawie Karty broń sklasyfikowaną w kategorii C i D, zaś strzelcy wyborowi w kategorii B, C i D.

Pełna ocena zgodności możliwa będzie dopiero po stwierdzeniu, że broń używana do celów łowieckich oraz broń używana do celów sportowych, określone w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie rodzajów szczególnie niebezpiecznych broni i amunicji oraz rodzajów broni odpowiadającej celom, w których może być wydane pozwolenie na broń (Dz. U. 2000 r., nr 19, poz. 240 z późn. zm.), odpowiadają kategoriom przewidzianym w Dyrektywie. Projekt ustawy przewiduje w art. 10a ust. 8 pkt. 1 wydanie rozporządzenia określającego rodzaje broni palnej odpowiadające kategoriom broni określonym w Dyrektywie (z uwzględnieniem podziału na grupy A, B, C i D).

- VIII. Uzupełnienie zakresu rejestru prowadzonego przez Komendanta Głównego Policji (art. 1 pkt. 16 projektu, dot. art. 27 ust. 2 ustawy), jak również rejestru cudzoziemców, o których mowa w art. 39, 40, 42 i 43 ustawy (art. 1 pkt. 20 projektu, dot. art. 43 ust. 11 ustawy) nie jest sprzeczne z postanowieniami ww. Dyrektywy, jak również Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 95/46/WE w sprawie ochrony osób w odniesieniu do ochrony danych osobowych i swobodnego przepływu takich danych (Dz. Urz. WE nr L 281, 23.11.1995 - art. 3).

Należy zauważyć, że art. 1 pkt. 21 c) projektu tworzy, prowadzony przez Komendanta Głównego Policji, rejestr informacji dotyczących kwestii nabywania broni przez cudzoziemców. Podobnie, art. 1 pkt. 21 b) projektu przewiduje przekazywanie informacji przez Komendanta wojewódzkiego Policji o nabyciu broni przez cudzoziemca, zaś Komendant Główny jest odpowiedzialny za zawiadomienie właściwych władz państw, których dotyczy transfer broni.

Przepis ten można uznać za podstawę do implementacji postanowień rozdziału III Dyrektywy (w szczególności art. 13). Przedłożony projekt zawiera również delegację dla właściwego ministra do spraw wewnętrznych do określenia trybu przekazywania przez Komendanta Głównego Policji właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej informacji, o których mowa w ust. 10, zapewniając przekazywanie tych informacji nie później niż w chwili przewozu broni przez granicę Rzeczypospolitej Polskiej (art. 1 pkt 21 c).

W art. 1 pkt 6 projektowanej ustawy uregulowane zostały - zgodnie z przepisami Dyrektywy - kwestie dotyczące określenia właściwości organów do przekazywania informacji, dotyczących innych kwestii niż transfer broni, w zakresie określonym w art. 8 ust. 3 Dyrektywy (wymaganie zezwolenia na posiadanie broni sklasyfikowanej w kategoriach B, C i D) oraz art. 11 ust. 4 Dyrektywy (przywóz broni uwarunkowany uzyskaniem uprzedniej zgody).

IX. Podkreślić należy, że ustawa nie różnicuje sytuacji prawnej obywateli Unii Europejskiej oraz innych cudzoziemców, z wyjątkiem określonym w art. 1 pkt. 19, (dot. art. 42 ust. 3a) projektu ustawy.

Co prawda jest to zgodne z postanowieniami omawianej Dyrektywy, która w art. 3 stwierdza, że „państwa członkowskie mogą w swym ustawodawstwie uchwalić przepisy surowsze niż określone w dyrektywie”, jednakże rozważenia wymaga celowość takich zapisów. Zróżnicowanie powinno wynikać z faktu, że po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej zaczęły obowiązywać zasady rynku wewnętrznego, a zatem zastosowanie być może powinny znaleźć szczególne przepisy Dyrektywy odnoszące się do przepływu broni we Wspólnocie.

X. Przepisy dotyczące Europejskiej Karty Broni Palnej oraz zezwolenia na przewożenie broni przez myśliwych i osoby biorące udział w zawodach sportowych na podstawie ww. dokumentu wejdą w życie z chwilą uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej z tego względu, że Europejska Karta Broni Palnej jest dokumentem wydawanym przez państwa członkowskie Unii Europejskiej.

W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że przedłożony do zaopiniowania projekt ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Z. pp. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU
[Podpis]

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Krzysztof Janik
Minister Spraw Wewnętrznych
i Administracji

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia _____ 2003 r.

w sprawie pozbawiania broni palnej cech użytkowych.

Na podstawie art. 6a ust. 7 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz.U. Nr 53, poz. 549, z 2001r. Nr 27, poz. 298 oraz z 2002r. Nr 74, poz. 676, Nr 117, poz. 1007 i Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) tryb potwierdzania pozbawienia broni palnej cech użytkowych i sposób znakowania broni pozbawionej cech użytkowych oraz zakres informacji umieszczanych w ewidencji tej broni;
- 2) jednostki uprawnione do wydawania specyfikacji technicznych;
- 3) jednostki uprawnione do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych oraz zatwierdzania specyfikacji technicznej;
- 4) sposób postępowania z bronią palną przekazaną do pozbawienia cech użytkowych, opracowania specyfikacji technicznej oraz potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych przez jednostki uprawnione do:
 - a) wydawania specyfikacji technicznych,
 - b) pozbawiania cech użytkowych,
 - c) potwierdzania pozbawienia cech użytkowych;
- 5) stawki odpłatności za wydanie specyfikacji technicznej i dokonanie oceny zgodności pozbawienia broni palnej cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną.

§ 2. Szczegółowy sposób pozbawiania cech użytkowych danego rodzaju, typu i modelu broni określony jest w specyfikacji technicznej zmian wymaganych do uznania danego egzemplarza broni palnej za pozbawiony cech użytkowych zwanej dalej „specyfikacją techniczną”.

§ 3. 1. Zakres wymaganych zmian powinien obejmować co najmniej:

- 1) uniemożliwienie właściwej współpracy każdej istotnej części egzemplarza broni palnej pozbawionego cech użytkowych z odpowiednimi istotnymi częściami egzemplarza broni palnej takiego samego rodzaju, typu i modelu nie pozbawionego cech użytkowych;
 - 2) uniemożliwienie właściwego zadziałania układu uderzeniowego, odpalającego ładunek miotający naboju zarówno po uruchomieniu mechanizmu spustowego jak i w inny sposób;
 - 3) uniemożliwienie załadowania naboju dowolnej konstrukcji i kalibru do komory nabojoyej w lufie lub komór nabojoyych w bębnie nabojoyym;
 - 4) uniemożliwienie przemieszczania się pocisku wzdłuż całej długości lufy lub elementu ją zastępującego;
 - 5) wykonanie w tylnej części przewodu lufy przelotowych otworów o przekroju co najmniej dwa razy większym niż przekrój wewnętrzny lufy.
2. Przy wykonywaniu wymaganych zmian, jeżeli jest to konieczne, powinno się:
- 1) stosować technologie napawania materiałem twardszym niż stosowany do wykonania zasadniczego elementu istotnej części broni;
 - 2) w przypadku konieczności wiercenia otworów pod kołki zaślepiające, należy wiercić je mimośrodowo w stosunku do zaślepianych otworów roboczych; jeżeli jest to technicznie możliwe otwory pod kołki powinny być nieprzelotowe;
 - 3) stosować stalowe kołki zaślepiające o większej twardości niż materiał, z którego wykonano zasadnicze elementy istotnej części broni;
 - 4) stosowane połączenia na wcisk powinny wymagać do ich rozłączenia możliwie największych sił.

§ 4.1. Do opracowywania specyfikacji technicznej uprawnione są podmioty posiadające na podstawie odrębnych przepisów uprawnienia do wytwarzania broni palnej lub przygotowane do prowadzenia prac konstrukcyjnych oraz badawczych, w zakresie właściwych do ich przedmiotu działania rodzajów i typów broni palnej.

2. Wykaz podmiotów uprawnionych do opracowywania specyfikacji technicznej prowadzi Departament Zezwoleń i Koncesji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na

podstawie dobrowolnych deklaracji składanych przez te podmioty po zweryfikowaniu spełniania przez nie wymagań określonych w ust. 1.

3. Podmiot, który opracował daną specyfikację techniczną pobiera zryczałtowaną opłatę za wykorzystanie specyfikacji do pozbawienia cech użytkowych jednego egzemplarza broni palnej.

4. Opłata, o której mowa w ust. 3, ustalana jest przez podmiot, który opracował daną specyfikację techniczną w wysokości nie większej niż stawka określona w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 5. 1. Jednostką uprawnioną do zatwierdzania specyfikacji technicznej pozbawienia broni palnej cech użytkowych jest Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Komendy Głównej Policji, zwane dalej „CLK KGP”.

2. Sprawdzenie i zatwierdzenie specyfikacji technicznej odbywa się na wniosek podmiotu opracowującego specyfikację.

3. CLK KGP określa każdorazowo zakres dokumentacji i próbek konieczny do przeprowadzenia badań niezbędnych dla prawidłowej oceny przedstawionego projektu specyfikacji. Za dostarczenie koniecznej dokumentacji i próbek odpowiada zlecający badania oraz ponosi wszystkie związane z tym koszty.

4. CLK KGP zatwierdza specyfikację techniczną po przeprowadzeniu badań, w wyniku których stwierdzi że:

- 1) spełnione są wymagania, określone w art. 6a ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;
- 2) zastosowane rozwiązania techniczne i technologiczne spełniają wymagania szczegółowe, określone w § 3.

5. Specyfikacja techniczna może być stosowana po upływie 14 dni od dnia jej zatwierdzenia.

6. CLK KGP uprawnione jest do unieważnienia danej specyfikacji technicznej jeżeli w trakcie stosowania zatwierdzonej specyfikacji technicznej ujawnią się okoliczności wskazujące, że warunki, o których mowa w ust. 4, nie są właściwie spełniane.

7. CLK KGP niezwłocznie informuje podmiot, który opracował daną specyfikację o anulowaniu specyfikacji technicznej oraz przyczynach jej stosowania.

8. Pozbawianie broni palnej cech użytkowych w oparciu o unieważnioną specyfikację techniczną może nastąpić w ciągu 30 dni od dnia tego unieważnienia, jeżeli broń została przyjęta w trybie § 9 ust. 2 przez jednostkę uprawnioną do pozbawiania broni cech użytkowych nie później niż w dniu unieważnienia specyfikacji technicznej.

§ 6. 1. CLK KGP prowadzi rejestr zatwierdzonych specyfikacji technicznych, w którym gromadzone są następujące dane:

- 1) numer ewidencyjny specyfikacji technicznej;
- 2) rodzaj, typ, model i kaliber broni palnej, którego dana specyfikacja techniczna dotyczy;
- 3) nazwa i adres podmiotu, który opracował daną specyfikację techniczną;
- 4) data zatwierdzenia specyfikacji technicznej;
- 5) wysokość opłaty za wykorzystanie danej specyfikacji technicznej;
- 6) uwagi co do stosowania specyfikacji technicznej w praktyce;
- 7) data unieważnienia specyfikacji technicznej;
- 8) numer ewidencyjny specyfikacji technicznej, która zastąpiła daną specyfikację techniczną oraz data jej zatwierdzenia.

2. Dane z rejestru zatwierdzonych specyfikacji technicznych udostępniane są nieodpłatnie wszystkim zainteresowanym osobom fizycznym i prawnym.

§ 7. Jednostką uprawnioną do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych broni palnej oraz nanoszenia na niej stosownych oznaczeń jest CLK KGP.

§ 8. Procedurze pozbawienia cech użytkowych może być poddany egzemplarz broni będący w legalnym posiadaniu i posiadający indywidualne oznaczenia identyfikacyjne.

§ 9. 1. Osoba fizyczna lub prawna, która chce pozbawić cech użytkowych broń palną, której jest legalnym posiadaczem zgłasza stosowne oświadczenie do organu, w którego ewidencji dana broń palna jest ujęta.

2. Po zgłoszeniu, o którym mowa w ust. 1 właściciel broni palnej przekazuje ją wraz z kopią oświadczenia oraz wymaganymi odrębnymi przepisami dokumentami do jednostki uprawnionej do pozbawiania broni palnej cech użytkowej.

§ 10. Podmiot wykonujący pozbawienie broni palnej cech użytkowych obowiązany jest:

- 1) uzyskać właściwą dla danego rodzaju, typu, modelu i kalibru broni palnej specyfikację techniczną;
- 2) wykonać wszelkie zmiany zgodnie z wymaganiami odpowiedniej specyfikacji technicznej;
- 3) przekazać egzemplarz broni palnej wraz ze stosownym wnioskiem do potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych i naniesienia właściwego oznakowania do CLK KGP lub do najbliższego organu Policji prowadzącego ewidencje broni palnej, który zobowiązany jest do niezwłocznego przekazania broni wraz z dokumentacją do CLK KGP;

- 4) we wniosku, o którym mowa w pkt 3, należy zamieścić następujące informacje:
 - a) nazwa, numer identyfikacyjny REGON i adres jednostki wykonującej czynności związane z pozbawieniem cech użytkowych broni palnej,
 - b) dane identyfikacyjne właściciela broni:
 - w przypadku osób fizycznych – imię i nazwisko, numer PESEL, adres zamieszkania,
 - w przypadku osób prawnych – nazwę, numer identyfikacyjny REGON, adres siedziby,
 - c) rodzaj, typ, model, kaliber oraz indywidualne oznaczenie identyfikacyjne jednostki broni palnej, w której dokonano zmian wymaganych dla pozbawienia jej cech użytkowych,
 - d) dane organu, w którym zarejestrowany był dany egzemplarz broni przed pozbawieniem go cech użytkowych,
 - e) numer ewidencyjny specyfikacji technicznej, o którym mowa w § 6 ust.1 pkt 1, według której dokonywano zmian,
 - f) datę dokonania zmian;
- 5) wnieść opłatę za dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych broni palnej z odpowiednią specyfikacją techniczną w wysokości określonej w załączniku nr 1.

§ 11. CLK KGP zobowiązane jest w terminie nie przekraczającym 30 dni od dnia wniesienia stosownej opłaty do dokonania oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych broni palnej.

§ 12. 1. W przypadku oceny potwierdzającej pozbawienie cech użytkowych broni palnej CLK KGP nanosi w sposób trwały na powierzchniach zewnętrznych wszystkich istotnych części broni stosowne oznaczenia.

2. Miejsce i technika naniesienia oznaczenia zależna jest od konstrukcji i materiału, z którego wykonany jest dana część broni.

3. Wzór stosowanych oznaczeń podano w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 13.1. Wydanie oceny potwierdzającej pozbawienie cech użytkowych odnotowuje się w ewidencji broni palnej pozbawionej cech użytkowych prowadzonej w CLK KGP.

2. Broń palną pozbawioną cech użytkowych przesyła się wraz z oceną potwierdzającą pozbawienie cech użytkowych do podmiotu zlecającego dokonanie potwierdzenie prawidłowości pozbawienia broni cech użytkowych.

3. Wyciąg z dokonanego zapisu w ewidencji przesyła się do organu, w którym broń palna zarejestrowana była dotychczas celem wykreślenia danej jednostki broni palnej z ewidencji broni palnej.

§ 14. 1. W przypadku nie potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych broni palnej przedstawionej do oceny, CLK KGP zwraca broń do podmiotu zlecającego dokonanie oceny wraz z uzasadnieniem. W ocenie, jeżeli jest to możliwe, powinien być wskazany zakres dodatkowych prac niezbędnych do uznania, iż dany egzemplarz broni został pozbawiony cech użytkowych.

2. Kolejne zgłoszenie do potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych tego samego egzemplarza broni palnej traktowane jest jako nowe zgłoszenie.

§ 15. 1. Ewidencja broni palnej pozbawionej cech użytkowych prowadzona w CLK KGP zawiera następujące informacje:

- 1) rodzaj, typ, model, kaliber oraz indywidualne oznaczenie identyfikacyjne broni palnej;
- 2) dane identyfikacyjne właściciela broni, który zdecydował o pozbawieniu jej cech użytkowych:
 - a) w przypadku osób fizycznych – imię i nazwisko, numer PESEL, adres zamieszkania,
 - b) w przypadku osób prawnych – nazwę firmy, numer identyfikacyjny REGON, adres siedziby;
- 3) datę potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych i naniesienia na jej istotne elementy stosownych oznaczeń;
- 4) nazwa, numer identyfikacyjny REGON i adres jednostki wykonującej czynności związane z pozbawieniem cech użytkowych broni palnej;
- 5) numer ewidencyjny specyfikacji technicznej, o którym mowa w § 6 ust. 1 pkt 1, według której dokonano zmian;
- 6) dane organu, w którym zarejestrowany był dany egzemplarz broni przed pozbawieniem go cech użytkowych.

2. Dane zawarte w ewidencji broni pozbawionej cech użytkowych są udostępniane organom prowadzącym ewidencję wydanych pozwoleń na broń palną i rejestry broni oraz jednostkom organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości w zakresie prowadzonych postępowań.

§ 16. Właściciel broni pozbawionej cech użytkowych, po jej odebraniu od podmiotu dokonującego przeróbek obowiązany jest niezwłocznie dokonać wszystkich czynności niezbędnych do zarejestrowania jej przez stosowny organ.

§ 17. Do czasu dokonania pierwszej rejestracji broni pozbawionej cech użytkowych i potwierdzenia tego w karcie rejestracyjnej broni należy ją traktować jako broń palną właściwego rodzaju.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz.U. Nr 35, poz. 325 i Nr 58, poz. 533)

Załączniki do rozporządzenia Ministra Spraw
Wewnętrznych i Administracji z dnia
..... (poz.)

Załącznik nr 1

Wysokość opłat za wykorzystanie specyfikacji technicznej do pozbawienia cech użytkowych jednego egzemplarza broni palnej oraz za dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych broni palnej z odpowiednią specyfikacją techniczną

1. Opłata za wykorzystanie specyfikacji technicznej do pozbawienia cech użytkowych jednego egzemplarza broni palnej nie może przekraczać kwoty —
32,00 zł (słownie: trzydzieści dwa złote)
2. Opłata za dokonanie oceny zgodności pozbawienia cech użytkowych broni palnej z odpowiednią specyfikacją techniczną dla jednego egzemplarza broni palnej wynosi — 40,00 zł (słownie: czterdzieści złotych)

Załącznik nr 2

Wzór oznaczeń nanoszonych na istotnych częściach broni palnej pozbawionej cech użytkowych

U Z A S A D N I E N I E

Pojęcie broni palnej pozbawionej cech użytkowych jest nowym pojęciem na gruncie prawa polskiego. Dotyczy ono przedmiotów, które w pełnej sprawności są narzędziami szczególnie niebezpiecznymi dla życia i zdrowia i dlatego ich wytwarzanie, obrót i posiadanie podlega szczególnym rygorom prawa. Broń palna pozbawiona cech użytkowych powinna przestać być narzędziem szczególnie niebezpiecznym, jednak zachowuje wszelkie zewnętrzne cechy broni palnej, a na obecnym poziomie rozwoju techniki przywrócenie jej poprzednich cech użytkowych jest jedynie problemem technicznym. Tak więc

uzasadnionym jest aby proces pozbawiania cech użytkowych broni palnej oraz dalszy nią obrót był nadzorowany przez organa administracji państwowej.

Proponowane w przedstawionym projekcie rozporządzenia przepisy wykonawcze określają prawnie dopuszczalny tryb pozbawienia broni palnej cech użytkowych zgodnie z dyspozycją art. 6a nowelizowanej ustawy o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549, Nr 27, poz. 298 z 2001r. oraz z 2002r. Nr 74, poz. 676, Nr 117, poz. 1007 i Nr, poz.).

Projekt zakłada następujący podział zadań pomiędzy podmioty gospodarcze a organy administracji państwowej:

1. Podmioty gospodarcze uprawnione na podstawie odrębnych przepisów do wytwarzania broni palnej lub przygotowane do prowadzenia prac konstrukcyjno – badawczych mogą na podstawie dobrowolnych deklaracji zgłaszać chęć opracowywania specyfikacji technicznej zmian konstrukcyjnych niezbędnych do uznania broni za pozbawioną cech użytkowych.
2. Deklaracje taki zbiera i weryfikuje od strony formalnej Departament Zezwoleń i Koncesji MSWiA i na tej podstawie prowadzi wykaz podmiotów chcących uczestniczyć w opracowywaniu specyfikacji technicznych. Rejestr ten pozwala na spełnienie wymogów określonych w art. 6a ust. 8 pkt 2 projektu ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji. Dobrowolność przy zgłaszaniu zainteresowania opracowywaniem specyfikacji technicznych wynika z ryzyka finansowego związanego z realizacją takich prac. Trudno jest oszacować rzeczywiste zainteresowanie rynku tego typu usługą, a nie można dopuścić aby koszty związane z udostępnieniem specyfikacji dla dokonania zmian w jednym egzemplarzu broni palnej przekraczały poziom akceptowalny przez klientów. Uwzględniając inne składniki kosztów pozbawiania cech użytkowych broni palnej akceptowalny poziom kosztów specyfikacji technicznej należy szacować na około 30,00 zł za 1 szt. broni.

W takiej sytuacji całe ryzyko finansowe przedsięwzięcia leży po stronie podmiotu opracowującego specyfikacją techniczną. Z tego względu wszelkie korzyści ze sprzedaży specyfikacji powinny przypadać stronie opracowującej specyfikację, a co za tym idzie na niej powinna spoczywać cała odpowiedzialność cywilna za ewentualne negatywne skutki stosowania opracowanych przez nich specyfikacji.

3. Przygotowane projekty specyfikacji technicznej podlegają ocenie i zatwierdzeniu przez CLK KGP, jako jednostkę wyspecjalizowaną i posiadającą największe doświadczenie w zakresie samodzielnego przeróbek broni i innych urządzeń na broń palną. Posiadane doświadczenie powinno pozwalać na właściwą ocenę spełnienia wymogów ustawowych określonych. Projekt uwzględnia również sytuację, w której dopiero w trakcie stosowania specyfikacji ujawnią się okoliczności wskazujące na to, że wymagania ustawowe nie są należycie spełniane. Wynika to ze stałego rozwoju technik wytwórczych i możliwości pojawienia się nowych sposobów prostej reaktywacji broni palnej pozbawionej cech użytkowych. Przyjęto rozwiązanie oparte na unieważnieniu dotychczasowej specyfikacji. Zaproponowany termin 30 dni na ostateczne wycofanie unieważnionej specyfikacji wynika z potrzeby umożliwienia zrealizowania rozpoczętych już w dobrej wierze przeróbek broni na podstawie dotychczasowej specyfikacji, jednocześnie powinien być

wystarczający do wprowadzenia na jej miejsce nowej, poprawionej. Rejestr wszystkich zatwierdzonych specyfikacji technicznych prowadzi CLK KGP i obowiązane jest udostępnić go wszystkim zainteresowanym nieodpłatnie.

4. Zgodnie z dyspozycją wprowadzanych przepisów ustawowych do wykonywania przeróbek uprawnione są wszystkie podmioty posiadające stosowne uprawnienia wynikające z dotychczas obowiązujących przepisów. Projekt rozporządzenia zakłada, że wszystkie czynności dodatkowe, związane z pozbawianiem cech użytkowych broni palnej, takie jak uzyskanie odpowiedniej specyfikacji technicznej czy przedstawienie przerobionej broni do oceny spełnienia ustawowych wymagań oraz naniesienia stosownych oznaczeń spoczywają na wykonawcy przeróbek.

Ocenę spełnienia wymagań ustawowych i dokonania przeróbek zgodnie z wymaganiami stosownej specyfikacji technicznej oraz naniesienie odpowiednich oznaczeń powierzono CLK KGP. Dzięki temu jednostka ta, zatwierdzająca specyfikacje techniczne będzie mogła śledzić ich realizację w praktyce. Jednocześnie można będzie stworzyć jeden, kompletny rejestr broni pozbawionej cech użytkowych znajdującej się na terenie Polski. Koszty potwierdzania pozbawienia cech użytkowych broni również nie mogą przekroczyć wielkości akceptowalnej przez rynek i szacowanej na około 30 – 50 zł. (przy takim założeniu całkowity koszt pozbawienia cech użytkowych jednostki broni będzie wynosił około 200 – 250 zł). Tak więc najprawdopodobniej wpływy z realizacji zadań wynikających z wprowadzenia w życie projektowanych zmian ustawowych nie pokryją więcej niż 40 – 60 % rzeczywistych kosztów realizacji zadań ustawowych.

5. Do obowiązków właściciela broni należeć będzie:
 - 1) zadeklarowanie chęci zmiany przeznaczenia posiadanej legalnie jednostki broni i pozbawienie jej cech użytkowych; deklaracja ta musi być złożona na piśmie bezpośrednio w siedzibie organu, w którego ewidencji znajduje się dana jednostka broni;
 - 2) przekazanie jednostki broni do podmiotu posiadającego wymagane uprawnienia i gotowego podjąć się wykonania zlecenia;
 - 3) po odbiorze przerobionej jednostki broni obowiązany jest niezwłocznie zgłosić się z nią do właściwego organu celem dokonania stosownych zmian w ewidencjach i rejestrach; dopiero po dokonaniu tych zmian broń ta może być traktowana jako pozbawiona cech użytkowych (do momentu dokonania powyższych zmian w ewidencjach i rejestrach broń ta, musi być traktowana jak sprawna broń palna, a złożona wcześniej deklaracja jest podstawą do uznania dokonywanych na niej przeróbek za legalne).

Od strony technicznej podstawowe założenia to:

- 1) dopuszczenie do przerabiania jedynie egzemplarzy broni zarejestrowanej, posiadającej właściwe oznakowanie identyfikacyjne (jednoznacznie identyfikowalne) i ustalonego właściciela (to on podejmuje decyzję o pozbawieniu cech użytkowych);

- 2) zakres wymaganych zmian dostosowano do wymogów obowiązującego prawa (konieczność dokonania zmian we wszystkich istotnych częściach broni, które zgodnie z przepisami ustawy o broni i amunicji należy traktować na równi z bronią palną);
- 3) wytyczne co do stosowanych technologii ograniczono do minimum ze względu na olbrzymią różnorodność możliwych do zastosowania technik pozbawiania cech użytkowych broni; dodatkowym problemem jest stosowanie w nowoczesnych konstrukcjach broni palnej różnorodnych materiałów, w tym tworzyw sztucznych co dodatkowo utrudnia sprecyzowanie wymagań (trudno np. operować siłą potrzebną do rozłączenia połączenia wciskowego gdyż zależy ona od twardości zastosowanych materiałów i innych ich właściwości);
- 4) Nie zdefiniowano jednoznacznie technologii nanoszenia oznaczeń, gdyż to również zależy od rodzaju materiału z jakiego wykonana jest znakowana część.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI¹⁾

z dnia2002 r.

w sprawie rodzajów broni palnej odpowiadających kategoriom broni palnej określonym w dyrektywie w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni.

Na podstawie art. 10a ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz.U. Nr 53, poz. 549, z 2001 r. Nr 27, poz. 298 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 117, poz. 1007 i Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kategoriom broni palnej określonym w dyrektywie Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz.Urz. Nr L 256, str. 51) odpowiadają następujące rodzaje broni palnej:

- 1) kategorii A:
 - a) automatyczna broń palna,
 - b) broń palna wytworzona lub przerobiona w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia lub ułatwiający jej skryte używanie, a także broń palna imitująca innego rodzaju przedmioty,
 - c) amunicja:
 - z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi, zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu oraz pociski do tej amunicji,
 - z pociskami pełnopłaszczowymi zawierającymi rdzeń wykonany z materiału twardszego niż stop ołowiu,
 - z pociskami podkalibrowymi, z płaszczem lub elementem wiodącym wykonanym z tworzyw sztucznych, z wyłączeniem amunicji przeznaczonej do strzelania z broni gładkolufowej,
 - pistoletowa i rewolwerowa z pociskami półpłaszczowymi i rdzeniem konstrukcyjnie przystosowanym do rozrywania się po osiągnięciu przeszkody,
 - wytworzona niefabrycznie, w tym także taka, do której wytworzenia wykorzystywane są fabrycznie nowe elementy amunicji, z wyłączeniem amunicji wytwarzanej na własny użytek przez osoby posiadające broń myśliwską lub sportową;
- 2) kategorii B:
 - a) broń palna, której długość lufy nie przekracza 30 cm lub której całkowita długość nie przekracza 60 cm (broń krótka) oraz która:
 - przeładowuje się samoczynnie po każdym oddanym strzale i została przystosowana przez wytwórcę do odstrzelenia za jednym uruchomieniem spustu tylko jednego naboju (broń półautomatyczna), albo

- po każdym oddanym strzale w celu oddania następnego strzału musi być ręcznie przeładowana z magazynku lub bębna naboju (broń powtarzalna),
 - b) jednostrzałowa broń palna krótka centralnego zapłonu,
 - c) jednostrzałowa broń palna bocznego zapłonu, której całkowita długość jest mniejsza niż 28cm,
 - d) broń palna, której długość lufy przekracza 30 cm lub której całkowita długość przekracza 60 cm (broń długa):
 - półautomatyczna, której łączna pojemność magazynka i komory naboju przekracza trzy naboje,
 - półautomatyczna, której łączna pojemność magazynka i komory naboju nie przekracza trzech naboju, jeżeli mechanizm ładowania jest wyjmowany, lub za pomocą zwykłych narzędzi można dokonać przeróbki broni na broń, o której mowa w tiret pierwszym,
 - powtarzalna lub półautomatyczna broń palna o lufie gładkiej, jeżeli całkowita długość broni nie przekracza 60 cm,
 - e) półautomatyczna broń palna podobna do broni automatycznej;
- 3) kategorii C:
- a) powtarzalna broń palna długa, z wyjątkiem wymienionej w pkt 2 lit. d tiret trzeci,
 - b) jednostrzałowa broń palna długa o lufie gwintowanej,
 - c) półautomatyczna broń palna długa, z wyjątkiem wymienionej w pkt 2 lit. d,
 - d) jednostrzałowa broń palna bocznego zapłonu, z wyjątkiem wymienionej w pkt 2 lit. c;
- 4) kategorii D – jednostrzałowa broń palna długa o lufie gładkiej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

MINISTER SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI

¹⁾ Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji kieruje działem administracji rządowej – sprawy wewnętrzne na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (Dz. U. Nr 35, poz. 325 i Nr 58, poz. 533).

UZASADNIENIE

Przedmiotowy projekt rozporządzenia jest związany z wprowadzeniem w projekcie ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji instytucji Europejskiej Karty Broni Palnej. W związku z wydawaniem tego dokumentu konieczne jest również wpisanie odpowiedniej kategorii broni palnej wymienionej obecnie w dyrektywie nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni.

W tym celu niezbędne jest wprowadzenie do polskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy w tym przyjętego przez dyrektywę podziału broni na kategorie. Obecne polskie regulacje, a w szczególności rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie rodzajów szczególnie niebezpiecznych broni i amunicji oraz rodzajów broni odpowiadającej celom, w których może być wydane pozwolenie na broń (Dz.U. Nr 19, poz. 240), nie znają bowiem tego podziału i posługują się inną systematyką. Proponowane przepisy, zgodnie z dyspozycją art. 10a ust. 8 pkt 1 nowelizowanej ustawy o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549, Nr 27, poz. 298, z 2001r. oraz z 2002r. Nr 74, poz. 676, Nr 117, poz. 1007 i Nr, poz.), określają rodzaje broni palnej odpowiadające kategoriom broni palnej określonym w dyrektywie.

Przyjęto w możliwie szerokim zakresie dotychczas funkcjonującą w polskich przepisach terminologię i systematykę, w szczególności w tych kwestiach, w których przepisy te są bardziej precyzyjne niż dyrektywa (np. w zakresie określenia amunicji szczególnie niebezpiecznej zakwalifikowanej do kategorii A). W kategorii A nie zostały umieszczone wojskowe pociski wybuchowe i urządzenia do ich wystrzeliwania, bowiem pozostają one poza regulacją ustawy o broni i amunicji. Wskazać również należy, iż przyjęty podział na kategorie ma charakter *stricte* organizacyjno-techniczny i nie wynikają z niego żadne inne konsekwencje, w szczególności co do trybu w jakim nabywa się daną broń (pozwolenie, rejestracja).

Przedmiotowy projekt pozwoli upoważnionym polskim organom wydawać Europejską Kartę Broni Palnej. Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków dla podmiotów sektora finansów publicznych, nie wywoła także skutków społecznych, w szczególności mających wpływ na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki oraz sytuację i rozwój regionalny.

**ZESTAWIENIE PRZEPISÓW PRAWA UNII EUROPEJSKIEJ
I PRZEPISÓW PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O BRONI I AMUNICJI**

L.p.	Przepis prawa Unii Europejskiej	Projektowany przepis dostosowawczy	Wejście w życie przepisu dostosowawczego
1	2	3	4
1.	załącznik I do dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni – pkt II.B	art. 1 pkt 2 ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji – pojęcie istotnej części broni palnej rozciąga także na bęben nabojowy	po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia – nie spowoduje to żadnych problemów
2.	art. 1 ust. 1 w związku z załącznikiem I do dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni – pkt III lit. a	art. 1 pkt 3 ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji – wprowadza pojęcie broni palnej pozbawionej cech użytkowych i przewiduje procedurę potwierdzania pozbawienia przez jednostkę oficjalną	po uzyskaniu przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – kategoria broni palnej pozbawionej cech użytkowych – którą posługuje się dyrektywa Rady Nr 91/477/EWG - jest pojęciem wprowadzanym do polskiego porządku prawnego ze względu na potrzebę dostosowania polskiego prawa do przepisów unijnych
3.	art. 1 ust 4 oraz załączniki I i II do dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni	art. 1 pkt 9 ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji – wprowadza instytucję Europejskiej Karty Broni Palnej, ustala obowiązek jej posiadania w każdym przypadku korzystania z tej broni, zawiera upoważnienie do określenia rodzajów broni palnej odpowiadających kategoriom określonym w dyrektywie nr 91/477/EWG	po uzyskaniu przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – wprowadzenie Europejskiej Karty Broni Palnej możliwe tylko w państwach UE
4.	art. 8 ust. 3 dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni	art. 1 pkt 6 ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji (proponowany art. 8a pkt 1) – wprowadza obowiązek informowania państw członkowskich Unii Europejskiej o rodzajach broni palnej, której posiadanie na terytorium RP	po uzyskaniu przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej

		jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia; jak również art. 1 pkt 9 ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji (proponowany art. 10a ust. 5 pkt 6) – wprowadza zasadę wpisywania tych informacji do Europejskiej Karty Broni Palnej	
5.	art. 11 ust. 4 dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni	art. 1 pkt 6 ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji (proponowany art. 8a pkt 2) – wprowadza obowiązek informowania państw członkowskich Unii Europejskiej o konieczności uzyskania zaświadczenia konsula RP na przywóz broni palnej na terytorium RP	po uzyskaniu przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej
6.	art. 12 ust. 2 dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni	art. 1 pkt 20 ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji – wprowadza możliwość przywozu przez obywateli UE posiadających Europejską Kartę Broni Palnej broni myśliwskiej i sportowej na podstawie tego dokumentu	po uzyskaniu przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – wprowadzenie Europejskiej Karty Broni Palnej możliwe tylko w państwach UE
7.	art. 13 ust. 1 - 3 dyrektywy Rady nr 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni	art. 1 pkt 21 lit. a) i b) ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji – nakłada obowiązek podania przez cudzoziemca danych, które należy przekazać państwom członkowskim UE (docelowemu i tranzytowemu) w zakresie zgodnym z art. 11 ust. 2 dyrektywy nr 91/477/EWG; stwarza warunki do przekazywania informacji nie później niż w chwili dokonywania przewozu broni	z dniem 1 stycznia 2004 r. – okres niezbędny do stworzenia rejestru i wdrożenia nowych procedur postępowania

DYREKTYWA RADY nr 91/477/WE

z dnia 18 czerwca 1991

dotycząca kontroli nabywania i posiadania broni

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą a w szczególności art. 100a tego Traktatu,

uwzględniając wniosek Komisji (1),

we współpracy z Parlamentem Europejskim (2),

mając na uwadze opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego (3),

a także biorąc pod uwagę co następuje:

Artykuł 8a Traktatu stanowi, że rynek wewnętrzny musi być ustanowiony najpóźniej do 31 grudnia 1992. Rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez wewnętrznych granic, w którym zapewnia się swobodny przepływ towarów, zgodnie z postanowieniami Traktatu.

Rada Europejska, na spotkaniu w Fontainebleau 25 i 26 czerwca 1984 wyznaczyła jako cel zniesienie wszelkich formalności policyjnych i celnych na wewnętrznych granicach Wspólnoty.

Całkowite zniesienie kontroli i formalności na wewnętrznych granicach Wspólnoty pociąga za sobą wypełnienie pewnych podstawowych warunków. W Białej Księdze "Realizacja rynku wewnętrznego" Komisja postanowiła, że zniesienie kontroli bezpieczeństwa przedmiotów transportowanych oraz osób pociąga za sobą, między innymi, harmonizację ustawodawstwa dotyczącego broni.

Zniesienie kontroli posiadania broni na wewnętrznych granicach Wspólnoty wymaga przyjęcia skutecznych zasad umożliwiających przeprowadzanie kontroli nabywania i posiadania broni palnej w państwach członkowskich oraz jej transportowania do innego państwa członkowskiego. Systematyczne kontrole na wewnętrznych granicach Wspólnoty muszą zatem zostać zniesione.

Wzajemne zaufanie pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa osób, które zostanie wzbudzone przez te zasady, będzie tym większe, jeśli zostaną one podparte zharmonizowanym częściowo ustawodawstwem. Przydatne byłoby zatem określenie kategorii broni palnej, której nabywanie i posiadanie przez osoby prywatne, byłoby zakazane, bądź podlegałoby obowiązkowi uzyskania zezwolenia lub złożenia deklaracji.

Przemieszczanie się z jednego państwa członkowskiego do innego znajdując się w posiadaniu broni powinno być w zasadzie zabronione. Derogacja od tej zasady jest możliwa tylko wtedy, gdy zostanie uchwalona procedura umożliwiająca zgłaszanie państwom członkowskim, że na ich terytorium będzie przywieziona broń palna.

Należy jednak uchwalić bardziej elastyczne zasady w odniesieniu do myślistwa and snajperstwa aby uniknąć utrudniania swobodnego przepływu osób w stopniu większym niż konieczny.

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo państw członkowskich do podejmowania działań zapobiegającym nielegalnemu handlowi bronią.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ 1

Zakres

Artykuł 1

1. Dla celów niniejszej dyrektywy “broń” oraz “broń palna” będą posiadać znaczenia przypisane im w aneksie 1. Broń palna jest sklasyfikowana i zdefiniowana w części II tego aneksu.
2. Dla celów niniejszej dyrektywy “sprzedawca” oznacza osobę fizyczną bądź prawną, której zawód lub działalność gospodarcza polega w całości lub w części na produkcji, handlu, wypożyczaniu, naprawie lub przeróbce broni palnej.
3. Dla celów niniejszej dyrektywy osobę uznaje się za zamieszkałą w kraju wskazanym w adresie znajdującym się w dokumencie poświadczającym miejsce zamieszkania, takim jak paszport lub inny dokument tożsamości, które przedstawia się władzom państwa członkowskiego lub sprzedawcy podczas kontroli posiadania lub przy nabywaniu broni.
4. “Europejska karta broni palnej” jest dokumentem wydawanym przez władze państwa członkowskiego na wniosek osoby wchodzącej w posiadanie i użytkowanie broni palnej zgodnie z prawem. Będzie on ważny przez okres pięciu lat. Okres ważności może być przedłużany. Okres ważności dokumentu ustala się na dziesięć lat w wypadku, gdy wystawiony jest on wyłącznie na broń palną sklasyfikowaną w kategorii D. Będzie on zawierał informacje określone w aneksie 2. “Europejska karta broni palnej” jest dokumentem niezbywalnym, wystawionym na broń palną posiadaną i użytą przez właściciela dokumentu. Karta ta musi zawsze znajdować się w posiadaniu osoby użytkującej z broni palnej. Zmiany dotyczące posiadania lub charakterystyk broni palnej oraz zagubienie i kradzież broni palnej będą wskazane w karcie.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez wpływu na zastosowanie przepisów wewnętrznych dotyczących noszenia broni, myślistwa i snajperstwa.
2. Niniejsza dyrektywa nie obejmuje nabywania ani posiadania broni i amunicji, zgodnie z prawem wewnętrznym, przez siły zbrojne, policję, władze publiczne oraz przez kolekcjonerów i jednostki zajmujące się kulturalnymi i historycznymi aspektami broni uznanymi za takie przez państwo członkowskie, na którego terytorium się znajdują. Nie ma ona również zastosowania do handlowych transferów broni i amunicji wojennej.

Artykuł 3

Państwa członkowskie mogą w swym ustawodawstwie uchwalić przepisy surowsze niż określone w niniejszej dyrektywie, jednak przy uwzględnianiu praw przekazanych osobom zamieszkującym dane państwo członkowskie na mocy artykułu 12.2.

ROZDZIAŁ 2 Harmonizacja ustawodawstwa dotyczącego broni palnej

Artykuł 4

Przynajmniej w odniesieniu do kategorii A i B, każde państwo członkowskie uwarunkuje wykonywanie przez sprzedawcę jego działalności uzyskaniem zezwolenia przynajmniej w oparciu o kontrolę jego rzetelności prywatnej i zawodowej. W przypadku osób prawnych kontrola ta będzie dotyczyła osoby, która kieruje przedsiębiorstwem. W odniesieniu do kategorii C i D każde państwo członkowskie, które nie warunkuje wykonywania przez sprzedawcę jego działalności uzyskaniem zezwolenia, uzależni jej wykonywanie od złożenia deklaracji.

Wymaga się, by każdy sprzedawca prowadził rejestr, w którym odnotowane będą informacje dotyczące wszystkich rodzajów broni palnej sklasyfikowanych w kategoriach A, B lub C otrzymanych przez niego lub znajdujących się w jego dyspozycji, włącznie z takimi szczegółami umożliwiającymi identyfikację broni, jak w szczególności typ, marka, model, kaliber i numer seryjny oraz nazwy i adresy dostawcy i osoby nabywającej broń. Państwa członkowskie będą regularnie kontrolować stosowanie się sprzedawcy do tych wymogów. Sprzedawca będzie przechowywał rejestr przez okres pięciu lat, nawet w wypadku zaprzestania działalności.

Artykuł 5

Bez wpływu na zastosowanie artykułu 3, państwa członkowskie zezwolą na nabywanie i posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii B wyłącznie osobom które przedstawiają uzasadniony powód i które:

- (a) ukończyły 18 rok życia, z wyłączeniem myślistwa i snajperstwa;
- (b) nie stanowią zagrożenia dla samych siebie, dla porządku publicznego ani dla bezpieczeństwa publicznego.

Bez wpływu na zastosowanie artykułu 3, państwa członkowskie zezwolą na posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach C i D wyłącznie osobom spełniającym warunki w punkcie (a) pierwszego akapitu.

Państwa członkowskie mogą cofnąć zezwolenie na posiadanie broni palnej jeśli którykolwiek z warunków w punkcie (b) pierwszego akapitu przestanie być spełniany.

Państwa członkowskie nie mogą zabronić osobom zamieszkałym na ich terytorium posiadania broni, która została nabyta w innym państwie członkowskim chyba, że zabraniają nabywania tej samej broni na swym terytorium.

Artykuł 6

Państwa członkowskie podejmą wszelkie stosowne kroki w celu zakazu nabywania i posiadania broni palnej i amunicji sklasyfikowanej w kategorii A. W szczególnych wypadkach właściwe władze mogą przyznać zezwolenie na taką broń palną i amunicję, gdy nie jest to sprzeczne z bezpieczeństwem publicznym i porządkiem publicznym.

Artykuł 7

1. Nie można nabywać broni palnej sklasyfikowanej w kategorii B na terytorium państwa członkowskiego, chyba, że uzyska się w tym celu stosowne zezwolenie od tego państwa członkowskiego.

Zezwolenie tego rodzaju nie może zostać wydane osobie zamieszkującej w innym państwie członkowskim bez uprzedniej zgody tego państwa.

2. Broń palna sklasyfikowana w kategorii B nie może znajdować się w niczym posiadaniu na terytorium państwa członkowskiego, chyba, że to państwo członkowskie wyda w tym celu stosowne zezwolenie. Jeśli osoba, która uzyska takie zezwolenie, zamieszkuje w innym państwie członkowskim, państwo to zostanie stosownie poinformowane.
3. Zezwolenie na nabycie oraz zezwolenie na posiadanie broni palnej sklasyfikowanej w kategorii B może przyjąć formę indywidualnej decyzji administracyjnej.

Artykuł 8

1. Broń palna sklasyfikowana w kategorii C nie może znajdować się w niczym posiadaniu, chyba, że jej posiadanie zostało zadeklarowane władzom państwa członkowskiego, w którym znajduje się ta broń palna.

Państwa członkowskie określą obowiązkową deklarację wszelkiej broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, która znajduje się obecnie na ich terytorium, a nie deklarowanej uprzednio w przeciągu roku od wejścia w życie krajowych postanowień transponujących niniejszą dyrektywę.

2. Każdy sprzedawca lub osoba prywatna będzie informować władze państwa członkowskiego o każdym transferze lub przekazaniu broni palnej sklasyfikowanej w kategorii C, które mają miejsce na jego terytorium, podając szczegóły, za pomocą których można zidentyfikować broń palną oraz osobę ją nabywającą. Jeśli nabywca takiej broni palnej zamieszkuje w innym państwie członkowskim, to państwo członkowskie zostanie poinformowane o nabyciu broni przez państwo członkowskie, w którym nabycie miało miejsce, oraz przez nabywcę broni palnej.
3. Jeżeli państwo członkowskie zakazuje lub warunkuje nabywanie i posiadanie na swym terytorium broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach B, C i D od uzyskania właściwego zezwolenia, poinformuje ono o tym inne państwa członkowskie, które w tym celu naniósł formalne oświadczenie na każdą wydawaną przez nie Europejską kartę broni palnej na taką broń palną, zgodnie z artykułem 12.2.

Artykuł 9

1. Umożliwia się przekazywanie broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach A, B lub C osobie, która nie zamieszkuje w danym państwie członkowskim, jeśli będzie ono zgodne z wymogami określonymi w artykułach 6, 7 i 8:
 - wówczas, gdy zgodnie z artykułem 11 nabywca uzyskał zezwolenie na dokonanie transferu do kraju jego zamieszkania,
 - wówczas, gdy nabywca przedkłada pisemną deklarację poświadczającą i uzasadniającą jego intencję posiadania broni palnej w państwie członkowskim, w którym ta broń palna została nabyta, pod warunkiem, że spełnia on warunki prawne posiadania w tym państwie członkowskim.
2. Państwa członkowskie mogą zezwolić na czasowe przekazanie broni palnej, zgodnie z procedurami, które ustalą.

Artykuł 10

Przepisy dotyczące nabywania i posiadania amunicji będą takie same, jak przepisy dotyczące posiadania broni palnej, do której przeznaczona jest ta amunicja.

ROZDZIAŁ 3

Formalności dotyczące przepływu broni we Wspólnocie

Artykuł 11

1. Broń palna, bez wpływu na zastosowanie artykułu 12, może być transferowana z jednego państwa członkowskiego do drugiego wyłącznie zgodnie z procedurą ustaloną w poniższych punktach. Przepisy te obejmować będą także transfer broni palnej przy sprzedaży wysyłkowej.
2. Jeśli broń palna ma zostać przetransferowana do innego państwa członkowskiego, zainteresowana osoba, zanim transfer zostanie dokonany, przedstawi następujące szczegóły państwu członkowskiemu, w którym znajduje się taka broń palna:
 - nazwiska i adresy osób: sprzedającej lub dysponującej bronią palną oraz kupującej lub nabywającej ją lub stosownie właściciela,
 - adres, na który broń palna ma być konsygnowana lub transportowana,
 - ilość sztuk broni palnej przeznaczonej na wysyłkę lub transport,
 - szczegóły umożliwiające identyfikację broni palnej oraz wskazanie, że ta broń palna poddana została kontroli zgodnie z Konwencją z dnia 1 lipca 1969 dotyczącą wzajemnego uznawania znaków próbnych na broni strzeleckiej,
 - środek transferu,
 - datę wysyłki i przewidywaną datę przybycia przesyłki.

Informacje, o których mowa w dwóch powyższych akapitach, nie muszą być przedstawione jeśli transfer ma miejsce pomiędzy dwoma sprzedawcami

Państwo członkowskie zbada warunki, w jakich ma zostać dokonany transfer, ze szczególnym uwzględnieniem bezpieczeństwa.

Jeśli państwo członkowskie zezwala na taki transfer, wyda ono licencję uwzględniającą wszystkie elementy, o których mowa w podpunkcie pierwszym. Licencja taka towarzyszyć będzie broni palnej do chwili jej dostarczenia do miejsca przeznaczenia. Licencja ta będzie przedstawiana na każde żądanie władz państw członkowskich.

3. W wypadku transferu broni palnej innej niż broń wojenna, wyłączonej z zakresu niniejszej dyrektywy zgodnie z artykułem 2.2, każde państwo członkowskie może przyznać sprzedawcom prawo dokonywania transferów broni palnej z jego terytorium do sprzedawcy mającego siedzibę w innym państwie członkowskim bez wcześniejszego zezwolenia, o którym mowa w punkcie 2. W tym celu wydaje ono zezwolenie ważne nie dłużej niż przez okres trzech lat, które może zostać w każdym momencie zawieszono bądź cofnięte na mocy uzasadnionej decyzji. Dokument powołujący się na to zezwolenie musi towarzyszyć przesyłce broni palnej do chwili dotarcia jej do miejsca przeznaczenia i być przedstawiany na każde żądanie władz państw członkowskich.

Sprzedawca informuje władze państwa członkowskiego, z którego dokonuje się transfer, o wszystkich szczegółach wymienionych w podpunkcie pierwszym punktu 2 nie później niż w chwili dokonywania transferu.

4. Każde państwo członkowskie dostarczy pozostałym państwom członkowskim listę broni palnej, której transfer na jego terytorium jest możliwy dopiero po uprzednim uzyskaniu zgody tego państwa.

Listy te zostaną przedstawione sprzedawcom, którzy uzyskali zgodę na transfer broni palnej bez uprzedniego zezwolenia zgodnie z procedurą określoną w punkcie 3.

Artykuł 12

1. Jeśli nie stosuje się procedury określonej w artykule 11, posiadanie broni palnej w trakcie podróży przez dwa lub więcej państw członkowskich jest niedozwolone chyba, że osoba podróżująca uzyska zezwolenie każdego z tych państw członkowskich.

Państwa członkowskie mogą wydać takie zezwolenie na jedną lub więcej podróży maksymalnie na okres jednego roku, z możliwością jego przedłużania. Zezwolenia takie będą wpisywane do Europejskiej karty broni palnej, którą osoba podróżująca musi przedstawić na każde żądanie władz państw członkowskich.

Bez względu na akapit 1, myśliwi, w odniesieniu do kategorii C i D oraz strzelcy wyborowi, w odniesieniu do kategorii B, C i D mogą, bez uprzedniego zezwolenia, znajdować się w posiadaniu jednej lub większej ilości sztuk broni palnej sklasyfikowanej w tych kategoriach w czasie podróży przez jedno lub więcej państw członkowskich w celu wykonywania swej działalności pod warunkiem,

że posiadają przy sobie Europejską kartę broni palnej, w której wymieniona jest ta broń palna oraz, że są w stanie uzasadnić powody podróży, w szczególności poprzez przedstawienie zaproszenia.

Derogacja ta jednak nie ma zastosowania do podróży do państwa członkowskiego, które zabrania nabywania i posiadania broni palnej tego typu lub które, zgodnie z artykułem 8.3, wymaga w tym celu uzyskania zezwolenia. W takim wypadku do Europejskiej karty broni palnej wpisuje się formalne oświadczenie.

W kontekście raportu, o którym mowa w artykule 17, Komisja po konsultacji z państwami członkowskimi, oceni również rezultaty stosowania drugiego podpunktu, w szczególności w odniesieniu do porządku publicznego oraz bezpieczeństwa publicznego.

3. Na podstawie umów dotyczących wzajemnego uznawania dokumentów krajowych, dwa lub więcej państw członkowskich może określić bardziej elastyczne uregulowania dotyczące przepływu broni palnej na ich terytorium niż określone w niniejszym artykule.

Artykuł 13

1. Każde państwo członkowskie przekazywać będzie wszelkie przydatne informacje znajdujące się w jego posiadaniu a dotyczące docelowych transferów broni palnej państwu członkowskiemu, na którego terytorium został dokonany taki transfer.
2. Wszelkie informacje, które państwo członkowskie uzyskuje dzięki procedurom określonym w artykule 11 dotyczącym transferu broni palnej oraz w artykule 7.2 i artykule 8.2 dotyczących nabywania i posiadania broni palnej przez osoby nie zamieszkujące na ich terytorium, będą przekazywane nie później niż w momencie dokonywania transferu państwu członkowskiemu będącym krajami przeznaczenia oraz, gdy jest to wskazane, nie później niż w chwili dokonywania transferu państwu członkowskiemu przez które dokonuje się tranzyt.
3. Państwa członkowskie ustalą, najpóźniej do 1 stycznia 1993, systemy wymiany informacji w celu stosowania niniejszego artykułu. Poinformują one pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję o krajowych władzach odpowiedzialnych za przekazywanie i otrzymywanie informacji i za stosowanie formalności, o których mowa w artykule 11.4.

Artykuł 14

Państwa członkowskie uchwalą wszelkie stosowne przepisy zakazujące wwozu na ich terytorium:

- broni palnej z wyłączeniem przypadków określonych w artykułach 11 i 12 oraz pod warunkiem spełnienia określonych w nich wymogów,
- broni innej niż broń palna, jeśli dopuszczają to przepisy danego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ 4

Przepisy końcowe

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie zintensyfikują kontrole posiadania broni na zewnętrznych granicach Wspólnoty. W szczególności zapewnią one, by osoby podróżujące z państw trzecich i zamierzające udać się do innego państwa członkowskiego stosowały się do artykułu 12.
2. Niniejsza dyrektywa nie wyklucza przeprowadzania kontroli przez państwa członkowskie lub przez przewoźnika w momencie załadunku środka transportu.
3. Państwa członkowskie poinformują Komisję o sposobie, w jaki przeprowadzane są kontrole, o których mowa w punktach 1 i 2. Komisja zbierze te informacje i udostępni je wszystkim państwom członkowskim.
4. Państwa członkowskie poinformują Komisję o przepisach wewnętrznych, włącznie ze zmianami dotyczącymi nabywania i posiadania broni tam, gdzie prawo krajowe jest bardziej surowe niż minimalny standard, jaki zobowiązane są uchwalić. Komisja przekaze te informacje pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 16

Państwa członkowskie wprowadzą kary za niestosowanie się do postanowień przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Kary takie muszą być odpowiednio wysokie, by wymusić stosowanie się do tych przepisów.

Artykuł 17

W okresie pięciu lat od daty transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa wewnętrznego, Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie raport na temat stanu stosowania niniejszej dyrektywy, uzupełniony o stosowne wnioski.

Artykuł 18

Państwa członkowskie wprowadzą w życie ustawy oraz przepisy prawne i administracyjne niezbędne dla stosowania niniejszej dyrektywy w odpowiednim czasie tak, aby przepisy zawarte w niniejszej dyrektywie mogły wejść w życie najpóźniej do 1 stycznia 1993. Powiadomią one niezwłocznie Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie o uchwalonych przepisach.

Przepisy uchwalane przez państwa członkowskie powinny, przy ich publikacji, albo zawierać odnośniki do niniejszej dyrektywy albo też poprzedzać takie odnośniki. Dokładniejsze instrukcje jak należy formułować odnośniki, powinny być wydane przez każde państwo członkowskie.

Artykuł 19

Niniejsza dyrektywa odnosi się do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 18 czerwca 1991 roku.

- (1) DzUWE nr C 235, 1. 9. 1987, str. 8 oraz DzUWE nr C 299, 28. 11. 1989, str.6.
- (2) DzUWE nr C 231, 17. 9. 1990, str.69 oraz DzUWE nr C 158, 17. 6. 1991, str. 89.
- (3) DzUWE nr C 35, 8. 2. 1988, str. 5.

ANEKS 1

I. Dla celów niniejszej Dyrektywy “broń” oznacza:

- każdą broń palną zgodnie z definicją w punkcie drugim niniejszego aneksu,
- broń inną niż broń palną zgodnie z definicją w ustawodawstwie wewnętrznym.

II. Dla celów niniejszej dyrektywy “broń palna” oznacza:

A. każdy przedmiot, który zalicza się do poniższych kategorii, chyba, że spełnia wymogi definicji, ale wyłączony jest z którejs z przyczyn wymienionych w punkcie III.

Kategoria A - Broń palna niedozwolona

1. Wojskowe pociski wybuchowe i granatniki
2. Automatyczna broń palna
3. Broń palna ukryta pod postacią innego przedmiotu
4. Amunicja z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji
5. Amunicja do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, oprócz broni dla myślistwa i snajperstwa dla osób upoważnionych do korzystania z niej

Kategoria B - Broń palna wymagająca zezwolenia.

1. Krótka broń palna półautomatyczna oraz repetująca
2. Krótka broń palna jednostrzałowa z **centre-fire percussion**
3. Krótka broń palna jednostrzałowa z **rimfire percussion**, której całkowita długość nie przekracza 28 cm
4. Długa broń palna jednostrzałowa, której magazynek i komora mogą razem pomieścić ponad trzy naboje
5. Długa broń palna półautomatyczna, której magazynek i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż trzy naboje jeśli mechanizm ładujący jest wyjmowalny lub jeśli nie jest pewne czy broń tę można

przerobić, za pomocą zwykłych narzędzi, w broń, której magazynek i komora mogą pomieścić więcej niż trzy naboje.

6. Repetująca i półautomatyczna długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, której długość nie przekracza 60 cm
7. Półautomatyczna broń palna dla użytku cywilnego, która jest podobna do broni z mechanizmami automatycznymi

Kategoria C - Broń palna wymagająca zadeklarowania

1. Repetująca długa broń palna inna niż wymieniona w kategorii B, punkt 6
2. Długa broń palna z jednostrzałową lufą gwintowaną
3. Półautomatyczna długa broń palna inna niż wymieniona w kategorii B, punkty 4-7.
4. Jednostrzałowa krótka broń palna with *rimfire percussion* , której całkowita długość przekracza 28 cm.

Kategoria D - Inna broń palna

Jednostrzałowa długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie

B. Każdy istotny element takiej broni palnej:

Mechanizm zamkowy, komora oraz bębenek broni palnej, które będąc osobnymi przedmiotami, włączone są do kategorii broni palnej, w której są lub mają być osadzone.

III. Dla celów niniejszego aneksu przedmioty, które odpowiadają definicji broni palnej nie będą włączone w zakres tej definicji jeśli:

- (a) spowodowano, że są trwale niezdatne do użytku, poprzez zastosowanie procedur technicznych gwarantowanych przez jednostkę oficjalną lub uznaną przez taką jednostkę;
- (b) służą alarmowaniu, sygnalizowaniu, ratowaniu życia, ubojowi zwierząt lub połowom ryb za pomocą harpuna oraz do celów przemysłowych i technicznych pod warunkiem, że mogą być używane wyłącznie do wymienionych celów;
- (c) uznane są za broń zabytkową lub reprodukcje takiej broni, jeśli nie zostały włączone do poprzednich kategorii i podlegają ustawodawstwu krajowemu.

Podczas koordynacji we Wspólnocie, państwa członkowskie mogą stosować swe przepisy wewnętrzne w odniesieniu do broni palnej wymienionej w tej części.

IV. Dla celów niniejszego aneksu:

- (a) krótka broń palna to broń palna z lufą, której długość nie przekracza 30 centymetrów lub której całkowita długość nie przekracza 60 centymetrów;

- (b) długa broń palna to każda broń palna inna niż krótka broń palna;
- (c) automatyczna broń palna to broń palna, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu
- (d) półautomatyczna broń palna to broń palna, która ładuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
- (e) repetująca broń palna to broń palna, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie naładowana ręcznie z magazynka lub cylindra;
- (f) jednostrzałowa broń palna to broń palna bez magazynka, którą ładuje się przed każdorazowym strzałem poprzez ręczny załadunek naboju do komory lub wgłębienia na ładunek w części zamkowej lufy;
- (g) amunicja z pociskami penetrującymi to amunicja do użytku wojskowego z pociskami osłoniętymi i posiadającymi rdzeń penetrujący;
- (h) amunicja z pociskami wybuchającymi to amunicja do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi ładunek eksplodujący przy uderzeniu
- (i) amunicja z pociskami zapalającymi to amunicja do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi mieszaninę chemiczną, która ulega zapaleniu przy kontakcie z powietrzem lub przy uderzeniu.

ANEKS II

Europejska karta broni palnej

Karta musi zawierać następujące rubryki:

- a) tożsamość posiadacza;
- b) identyfikację broni lub broni palnej, łącznie z odnośnikiem do kategorii, o których mowa w niniejszej dyrektywie;
- c) okres ważności karty;
- d) rubrykę na użytek państwa członkowskiego wydającego kartę (typ i odnośniki dotyczące zezwolenia itd.);
- e) rubrykę na wpisy innych państw członkowskich (zezwolenia na wwóz broni na ich terytorium itd.);
- f) oświadczenia:

“Prawo podróżowania do innego państwa członkowskiego z jedną bądź większą ilością sztuk broni palnej sklasyfikowanych w kategoriach B,C lub D, wymienionych w niniejszej karcie wymaga uprzedniego uzyskania odpowiedniego zezwolenia wydanego przez odwiedzane państwo członkowskie. To lub te zezwolenia mogą zostać odnotowane w niniejszej karcie.”

Uprzednie zezwolenie, o którym mowa powyżej, nie jest w zasadzie konieczne w celu odbycia podróży z bronią palną sklasyfikowaną w kategoriach C lub D jeśli ma być wykorzystana w celach łowieckich oraz z bronią sklasyfikowaną w kategoriach B, C lub D jeśli ma być wykorzystana do strzelania precyzyjnego, pod warunkiem, że podróżny posiada przy sobie broń palną i może określić cel podróży.

W wypadku poinformowania pozostałych państw członkowskich przez dane państwo członkowskie, zgodnie z artykułem 8.3, że posiadanie pewnych rodzajów broni palnej sklasyfikowanej w kategoriach B, C lub D, jest niedozwolona lub wymaga zezwolenia, dodaje się jedno z poniższych oświadczeń:

“Podróż do... (państwo/a przeznaczenia) z bronią palną... (identyfikacja) jest niedozwolona.”

“Podróż do... (państwo/a przeznaczenia) z bronią palną... (identyfikacja) wymaga uzyskania zezwolenia.”

LISTA PRZEKAZANYCH DOKUMENTÓW
DO
PROJEKTU USTAWY
O
ZMIANIE USTAWY O BRONI I AMUNICJI

przyjętego przez Radę Ministrów
w dniu 1 października 2002 r.

Obszar Negocjacyjny: „Wymiar Sprawiedliwości i Sprawy Wewnętrzne”

1.	Deklaracja dotycząca dostosowawczego charakteru projektu ustawy wraz z uzasadnieniem jego dostosowawczego charakteru
2.	Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem i projektami podstawowych aktów wykonawczych
3.	Zestawienie przepisów dostosowujących projektowanej ustawy z odpowiednimi przepisami Unii Europejskiej (tabela zgodności)
4.	Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej wydana dnia 3 października 2002r.
5.	Tłumaczenia następujących aktów prawa Unii Europejskiej, w wersji papierowej i elektronicznej: 1. DYREKTYWA RADY nr 91/477/WE z dnia 18 czerwca 1991 dotycząca kontroli nabywania i posiadania broni